MAGYAR NÉPTUDOMÁNYI INTÉZET
KAPOSVÁR

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

BUDAPEST, 1944. JÚLIUS 5. — IV. ÉVFOLYAM 27. SZÁM

ÁRA: 40 FILLÉR

A BUDAPESTI TERRORTÁMADÁS UTÁN...

↑CSUPA BÉRHÁZ, a város belső területén, ahol kilométeres körzetben nincs hadicélpont... A rombolás őrültjei garázdálkodtak itt, akikben nincs emberi érzés, csak a téboly dolgozik...

AZ EGYIK FŐÚTVONAL TELIBETALÁLT HÁZA... Csak lakások, kispolgári otthonok szenvedték meg az angolszász dühöngők támadását

BUDAPEST

Sokasodnak a légitámadások, az angolszászok szárnyas kalózai szinte naponta repülnek be a magyar légitérségbe, pusztulást és halált ontani békés városokra, kis falvakra és Budapestre. Üvöltenek a szirénák nappal és felverik az álmot éjszaka, tűz fénye és füst fellege kuszik az égre, de az ember a pusztítás árnyákában is megőrzi fegyelmét... Nem töri meg a terror őrjön-

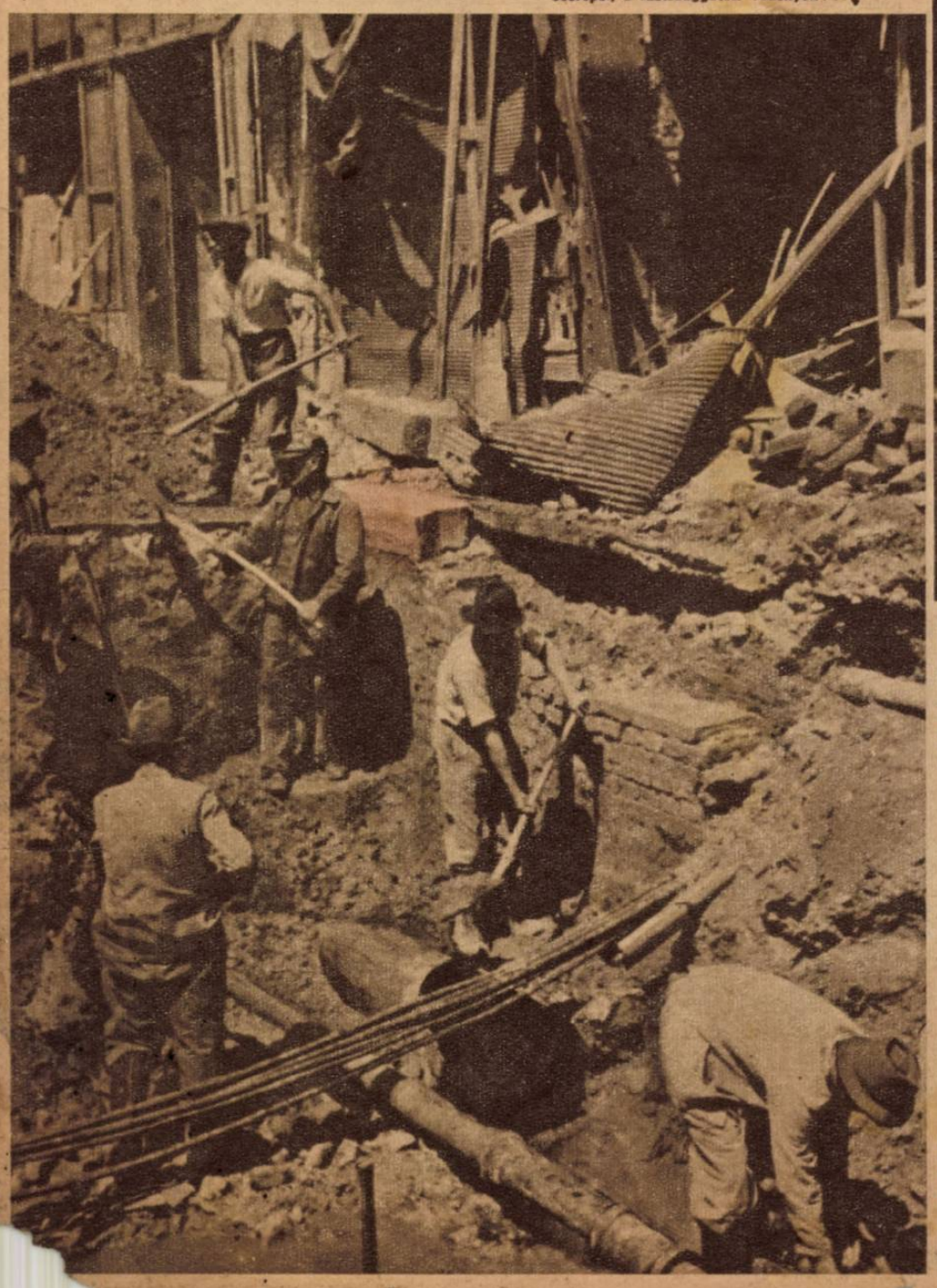

UTCAI TALÁLAT A BELVÁROSBAN... A leltépett úttesten szerteszét hevernek a betört ablakok cserepei, a szétszaggatott redőnyök...↓

HOL KERESIK A HADI-↑CÉLPONTOKAT? Iskolák, szanatóriumok, kórházak szenvedték meg a levegő banditáinak látogatását Budapesten a legutóbbi alkalommal is! A »humánus demokráciák« hitvány képmutatása minden szó, — a cselekedetek mellett...

GYORS ÉS FEGYELMEZETT MUNKA a mentőcsztagoké, amelyek önfeláldozó kötelességteljesítéssel sietnek a romok eltakarítására s a pincékben rekedt emberek kiszabadítására →

KIÁSNAK EGY PINCÉT, amelyben bennrekedtek az összedőlt ház lakói. Az óvóhelyek biztonságot nyújtottak még minden alkalommal az angolszász banditák bombái ellen!

(Páll István felvételei)

FRONTVÁROS

gése a magyar szív elszánt küzdeniakarását és ha az elnyújtott búgás a veszedelem multát jelzi: — tovább folyik a munka, felgyorsul az élet ritmusa... A győzelemért és a bosszúért dolgozik Magyarország! Frontvárossá változott Budapest, de a front erős bajtársiassága is kivirágzott a szivekben...

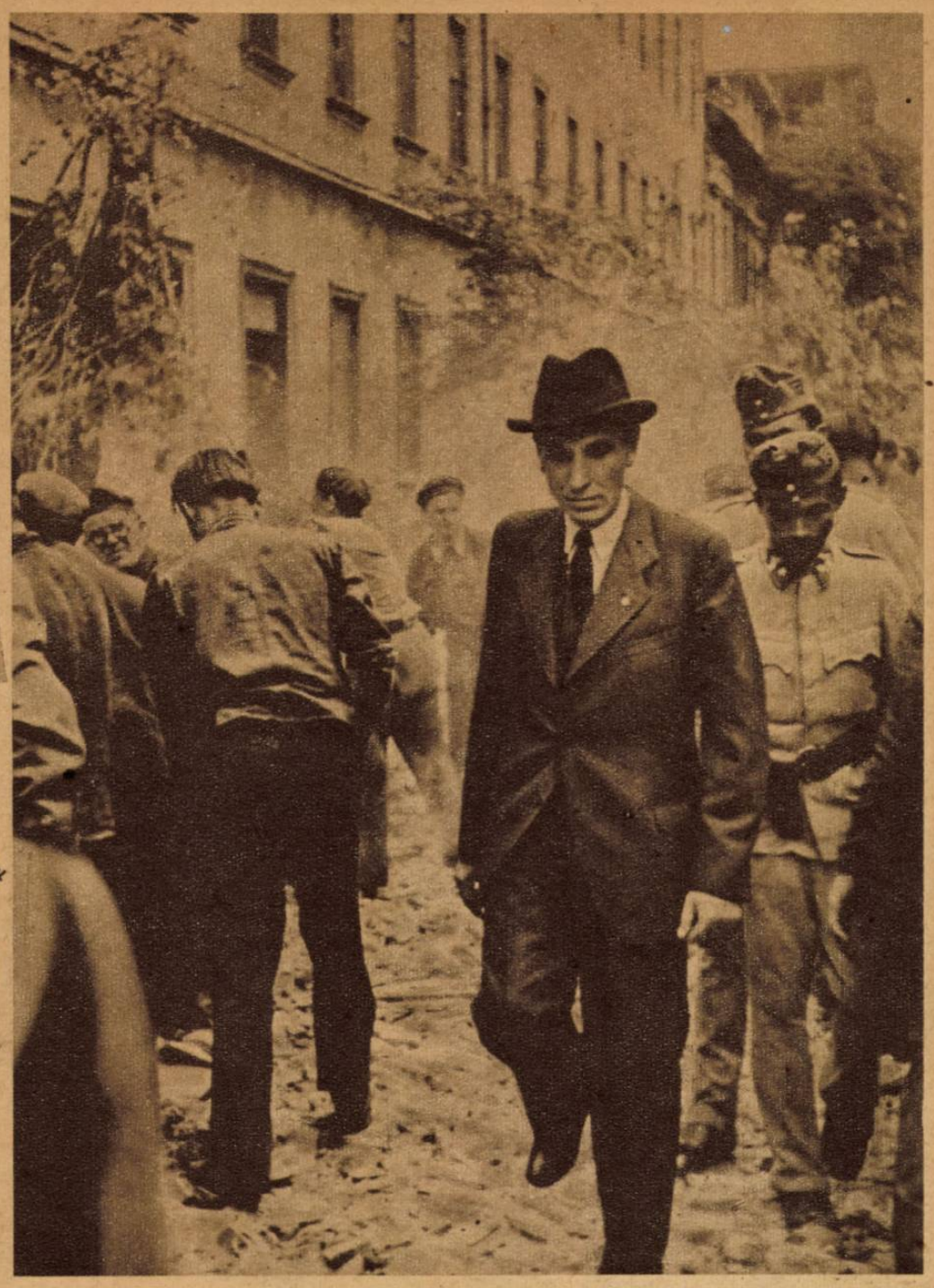

VITÉZ IMRÉDY BÉLA miniszter azonnal meglátogatta a súlyos bombakárokat szenvedett városnegyedeket. Nyilatkozata megemlékezik a lakosság és a magyar munkásság hősi küzdelméről a magyar élet és vagyon megmentésében

LAKÁSUTALVÁNYT KAPNAK A HAJLÉKTALANOK... A segélyezés pontosan, gyorsan működik, a szerencsétlenek a tragédiát követő percben már érzik a közösség feléjük nyuló, testvéri kezét ↓

FOLYTATÁS A TÚLOLDALON

↑ SZABAD ÉG ALATT, a lenyömöcsi udvaron, otthonának szétdúlt romjai közül kérdezi a munkáscsalád: szek hirdetik az emberi szabadság és jólét igéit?

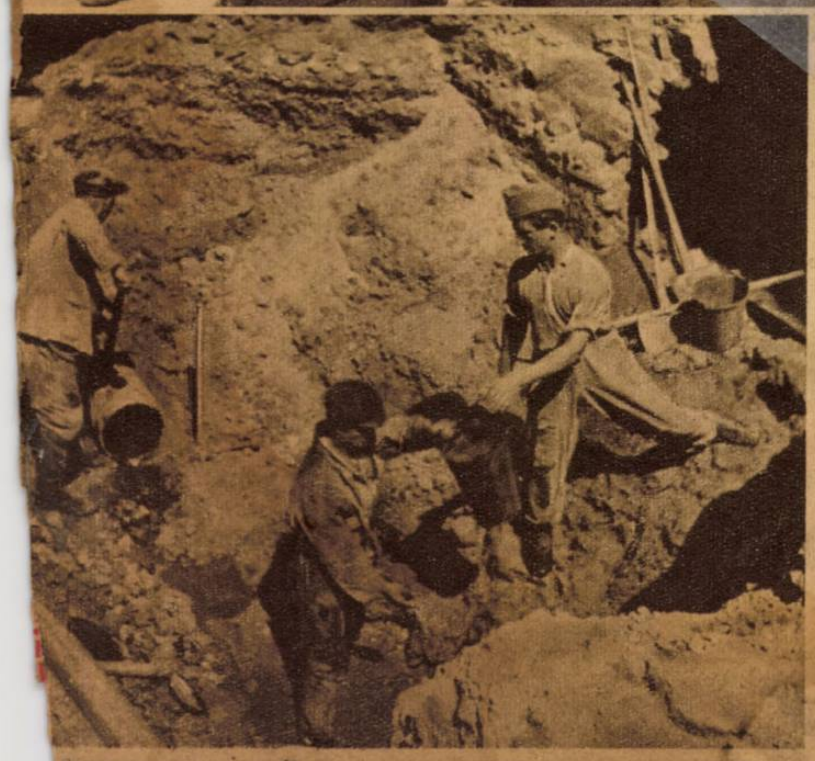

← ÚTCAI KRÁTER egy belvárosi negyedben. A felszaggatott úttest sebét pár órai megfeszített munkával a gyakorlott javító osztagok eltüntetik. Az élet diadalmaskodik a rombolás démona fölött!

SZERENCSÉS MENEKÜLÉ
A SZÉTBOMBAZOT
BUDAPESTI HÁZB

HÉTRŐL HÉTRE

V

A szárnyas halál

immár négyszáznyolcvankét óra óta szakadatlanul ott szálldos Délanglia fölött, s a büszkén „világ fővárosának" nevezett London népe legfeljebb percekre alszik el a föld alatt. Minden neszre felriad az elcsigázott ember, a távoli robbanások moraja a pusztulás szüntelen fenyegetését veri fel a szívben és elmében, odafent a csillagos éjszakában, vagy a fénylő júliusi nap alatt porfelhők szállnak a romokká omlott háztömbök fölött, füst gomolyog az égen, sárga lángnyelvek nyaldossák a láthatárt, szaporodnak a halottak és tízezrek akadnak, akikről senki nem tud semmit, — egyszerűen eltüntek a földre szabadult pokol zengésében. A hivatalnok nem tudja, hogy az aktát, melyet maga elé vett, elintézheti-e még, a kereskedő, miközben vevőivel beszél, megélesedett hallással figyel a levegőben felbúgó hangokra, a családok munkába induló tagjai úgy búcsúznak el egymástól, mintha a viszontlátás reménye se égne szívükben. Nincs egy percnyi nyugalom, a vak és szörnyű bizonytalanság vette át az uralmat a puszta és nyomorult emberi élet fölött, amelynek értéke semmivé foszlott a megtorlás irtózatos tüzében. Anglia halált vetett az európai szárazföldön, s most pusztulást arat, a régi igazság szerint! Négyszáznyolcvankét óra a halál pitvarában: ez az élet a kihalt fővárosban, melynek perifériáin ezerszámra, csordába verődve menekül a nép, minél messzebb ettől az utolsó ítélet képeire emlékeztető víziótól. A tehetetlenség és kiszolgáltatottság baromi érzése, a védekezésre való képtelenség szűkölő tudata tölt el mindent, pedig a megtorlásnak még csak első fegyvere csapott vissza arra a népre, mely cinikus kegyetlenséggel biztatta kormányát és hadvezetését az európai városok rombolására, s az ártatlanok legyilkolására! Most ezerszeresen kap vissza mindent, a légoltalmi pincékben töltött éjszakák helyett megismeri Anglia fővárosa, hogy mit jelent szakadatlanul a föld alá húzódva élni, s minden pillanatot külön megköszönni a sorsnak, mely a megsemmisülésbe ejtheti tenyeréről Londont, lakosságával együtt. S még csak a sajnálat se könnyíti a brit végzetet, nem akad a földkerekségen nép, mely erre a négyszáznyolcvankét óra óta tartó leckére azt ne mondaná: megérdemelték. Most valóban olyan nyelven beszél a szárnyas halál ezernyi és tízezernyi bombája, evvel a gőgös, elbizakodott, barbárrá durvult nációval, amilyet bizonnyal megért ...

A döntés előtt

számbaveszik a tartalékerőket a szemben álló felek, felmérik mindazt az anyagi és erkölcsi lehetőséget, melyet mozgósíthatnak még a végső összecsapásra. Ötödik esztendejének vége felé jár az öt világrészt felgyujtó mérkőzés, s a népek, melyek a lemondásban, áldozatban, a győzelem és béke várásában csaknem a legszélső határig elmentek már, valóban az utolsó óra erőfeszítéseire készülnek ... Hitler mondotta, hogy ebben a háborúban az lesz a győztes, aki egy negyed órával tovább birja a rászakadó terheket, az a nép marad az elnémult csaták véres mezején a diadal boldog birtokosa, amely a fénylő cél előtt nem roskad össze, nem ejti ki kezéből a fegyvert, s az utolsó iszonyatok lelkéből nem perzselik ki az elszántság és kitartás nagy érényeit ... A nehézségek a dolgok természetéből következően napról-napra nagyobbodnak, az áldozatok mértéke emelkedik, s az emberi kötelességek a legmagasabb fokra hevülnek a követelésben, melyet a vezetés velük szemben támaszt. Nem szabad egyoldaluan nézni a háborús nehézségeket, a mérlegnek két serpenyője van, s ezekbe ellensúlyként mindig be kell dobni azt is, amit az ellenfélről tudunk. Gyakran apró jelek mutatják csak meg a legnagyobb gondokat, jelentéktelennek tűnő semmiségek tárják fel az ijesztő szakadékot, melyben a látszatra erős vergődik ... A huszonnegyedik órát kongatja, kétségtelenül ebben a harcban a történelem harangja. Az utolsó órát, amellyel szemben vad kétséggel és megcsappant bizalommal áll a szabad Európa népei ellen szövetkezett plutokrata-bolsevista érdektársaság. Azt hitték: a kíméletlen terrortámadások, s a barbár keleti tömegek a döntés utolsó szakaszára kimerítik majd a kontinens erőit, s megtörik a népek szivében a harci akaratot. Csalódtak, s ez a csalódás most keservesen üt vissza a brit-amerikai közvélemény riadalmán, fáradtságán és tanácstalanságán. A célon túllövő propaganda azt hirdette az óceánon túl élő naivaknak, hogy mire a második front megteremtése időszerűvé válik, egy züllött, forradalom felé tántorgó, vagy már a revolúció zürzavarában, lázában vergődő világ lesz itt, amelyet csak pacifikálni kell, lecsendesíteni és „megváltani". Az amerikai, kanadai és angol katona, aki Flandriában százezer bajtársának elestét látta, s találkozott az európai várat védelmező, fehéren izzó elszántsággal, tudja már, milyen kegyetlen hazugság volt ez a szólam, s a gyászoló anyák és feleségek is felkérdeznek az égre: miért? Naponta olvasunk arról, hogy az amerikai katona minél előbb haza akar menni, nem látja értelmét a háborúnak, az olasz nép kiábrándult felszabadítóiból, Angliában a titkos fegyverek sorozatától remegnek és a békét emlegetik, Amerika sajtója azon vitatkozik, hogy a háború elhúzódása milyen gazdasági katasztrófába dönti az Uniót és hogy növeli csillagászati számokba a munkanélküliek millióit. Ott, ahol a háborút üzletnek tekintették, már tudják, hogy nagyon rossz vállalkozásba fogtak. Kezdik elveszíteni biztonságukat, hitüket, s ezzel a tétova, kiégett lélekkel szemben ott lobog a jobb világért verekedő európai nemzetek elszánt akarata, mely éppen most, az érlelődő döntés idején fokozódik fel emberfeletti méretekre!

A dolgozó jogait

senki se csorbíthatja meg azokra a javakra, amelyeket évtizedeken keresztül mások bitoroltak helyette, a nagy versenyben senki se előzheti meg őt, akinek törvényes örökségét kell kihasítani a magyarországi zsidóság anyagi hatalmának most felszámolásra kerülő csődtömegéből! Ne felejtsék el ezt az érvényes törvényt azok, akik egyszerre úgy érzik: jobb starthelyről, kedvezőbb kilátásokkal futhatnak neki a gazdátlannak vélt javaknak, s kielégíthetik belőlük magukat kedvük szerint! A szándék, az akarat, sőt a tevékenység is jelentkezik már, elsősorban a lakásfronton, amelynek undorító hiénái támadtak a legutóbbi napokban. A kiadott rendelkezések se gátolnak meg egyeseket abban, hogy törvénytelenül foglaljanak, vagy a törvényesség látszatával igyekezzenek birtokba venni olyan lakásokat, amelyekre semmiféle jogcímük nincsen. A befolyás hitvány módon tolong azok felé az ajtók felé, amelyek a kisember előtt zárva vannak, s amelyeket a dolgozó ember meg se mer közelíteni, hiszen naponta olvassa a figyelmeztetéseket, felhívásokat, hogy jogos türelmetlenségét fékezze, mert a hatóságnak egyelőre más dolga van, mint az ő kiszolgálása. A pecsétgyűrűs ujjak kopognak, a címeres névjegyek odarepülnek az asztalokra, az ismerős mosoly megnyitja a zárakat, s agglegények telepszenek be olyan villákba, lakosztályokba, melyekre csak sokgyermekes családok formálhatnának jogot. Jó lesz vigyázni ezeknek az uraknak, akik még mindig nem ébredtek fel a tegnapi álomból, s akik azt hiszik: bármiféle jogcímen megmenekülhetnek a felelősségrevonás, a megbélyegzés elől, hogy ők szentek és sérthetetlenek és senki se hurcolhatja őket fülüknél fogva a szégyenpiacra. Ma nem érünk rá velük törődni, más a dolgunk, de holnapra tán már arra is lesz időnk, hogy őket kiseprűzzük onnan, ahová betolakodtak, abban a hiszemben: még mindig elsőbbségi jussuk van a pozició, név és ismeretség révén azokhoz a javakhoz, amelyek elsősorban a becsületes és szerény dolgozóké!

Hit és önfeláldozás

ez a két tulajdonság került az emberi élet legelső erényei közé azóta, hogy családi tűzhelyünk, otthonunk is a második világháború arcvonalába került, s a hétköznapok munkása a front katonájává változott. A törvény, amelynek hideg betűit megtanultuk a keresztény erkölcstanban, a parancs, hogy felebarátainkat úgy kell szeretnünk, mint önmagunkat, egyszerre élő és kézzelfogható valósággá lett! Emberek szoronganak a hideg betonpincékben, s az ösztön szüköl bennük az élet megtartásáért, lehull rólunk a civilizáció és kultúra, hogy természeti lényekké váljunk, s egyetlen gondolatunk kopogjon csak monoton makacssággal homlokunk mögött: megmaradni, megmaradni ... Hallgatjuk az ágyuk dörgését, a bombák tompa robbanását, lehúnyt szemünk előtt megképzik a vizió romokká omló házakról, eget vörösre festő tüzekről, s méregetjük a falakat, az acélajtókat, hogy vajjon képesek-e puszta életünket megvédeni? S aztán egyszerre a közelben csapódik be a szárnyas gyilkosok romboló terhe, megremeg velünk a biztonságos pince, s a következő pillanatban már elfelejtkezünk esendő voltunkról, nem féltjük többé testünk épségét, hanem felnyitjuk a veszély és halál előtt az ajtókat, kilépünk az ég alá, a pusztulás kavargásába s megyünk arra, ahol a kő és mészpor fellegében emberek, hozzánk hasonló emberek a romok alatt maradtak. Hullnak a bombák és a gránátok repeszdarabjai, s az aki pár perccel korábban még megkereste a légoltalmi pince legbiztonságosabb sarkát, csákánnyal ront neki az omladéknak: kiszabadítani társát, akiről azt se tudja, kicsoda ... Az önfeláldozás fénylő és tiszta erénye önti el az ösztönében gyáva teremtményt, a másokon való segítés magasztos és szent szenvedélye keríti hatalmába, mint azt a fiatal mérnököt, aki a legutóbbi támadáskor ott hagyta családját, fiatal feleségét és csecsemő gyermekét csak azért, mert a negyedik háznál idegenek szorultak a romok alá, s széttépett ruhában, véresre tört tenyérrel, portól és verejtéktől mocskos arccal addig dolgozott, amíg őt magát temette el holtan egy rázuduló faldarab... És lent a kriptává változni készülő pincében se őrjöngenek a halálra szántak, nem tébolyodnak meg a félelemtől és a pusztulás bizonyosságától. Ülnek, várnak, imádkoznak és hisznek. Hisznek abban, hogy más emberek jönnek majd, felebarátok, bajtársak, akik kiszabadítják őket. Bizonyosak abban, hogy szolidaritás van, érdekek fölé magasuló tiszta emberség, s a hitük még sohase csalatkozott. A kegyetlen megpróbáltatások óráiban, a nyomoruság és halál árnyékában tud csak igazán nagy és önmagához méltó lenni az ember!

CSODÁLATOS KÖRNYEZETBEN ÁLL a zágrábi magyar követség fino.n, előkelő palotája. Függőkertek veszik körül a házat, amelybe szabad bejárása volt vitéz Marossy Ferenc követi megbízatása alatt a szlavóniai és szerémségi falvak magyarjainak

ROMANTIKUS RÉSZLET a követségi palota parkjából, amely az antik római ligetekre emlékeztet nemes szobraival

ZÁGRÁBTÓL - HELSINKIIG

A MAGYAR FUTÁR KÉPRIPORTJA VITÉZ MAROSSY FERENC BUCSUFOGADÁSÁRÓL

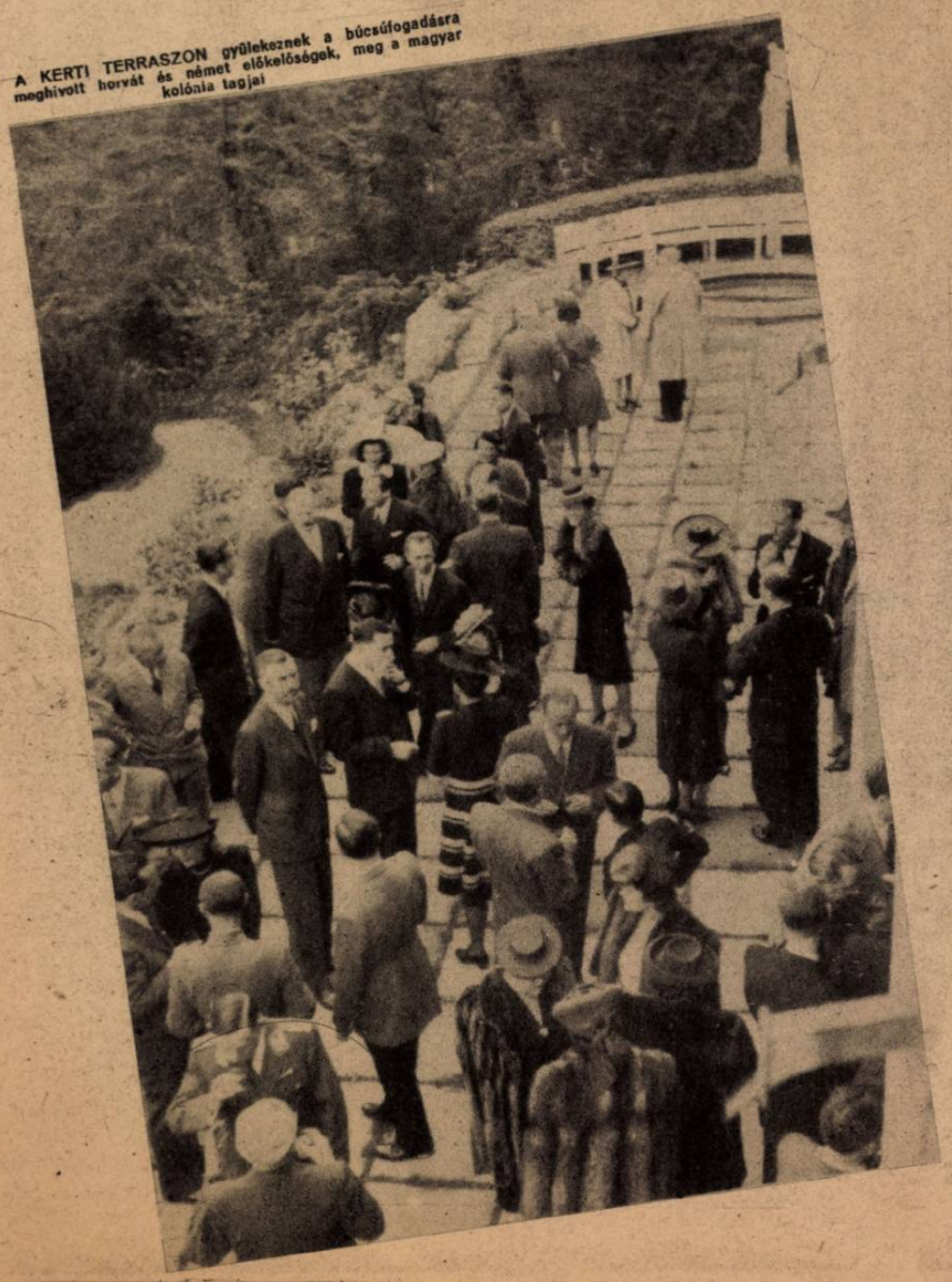

A KERTI TERRASZON gyülekeznek a búcsúfogadásra meghívott horvát és német előkelőségek, meg a magyar kolónia tagjai

A fiatal horvát állam politikai és társadalmi életének valamennyi kiválósága, s a Horvátországban időző német véderő magasrangu tisztjei is résztvettek azon a bucsufogadáson, melyet a Helsinkibe kinevezett vitéz Marossy Ferenc követ adott Zágráb legszebb villanegyedében, a Tuscanacban lévő követségi palotában. Vitéz Marossy Ferenc azok kőzé az értékek közé tartozik, akik annyi más vezetésre hivatott jobboldali egyéniségünkkel együtt Gömbös Gyula halála után számkivetésbe kerültek. Bárdossy László állította a zágrábi fontos diplomáciai posztra Marossy Ferencet, akit most Helsinkibe szólított a kötelesség.

A MAGYAR KÖVETET BÚCSÚZTATÓ VENDÉGEK egyik csoportja: Vo horvát hadügyminiszter, Lobkowitz Barbara hercegnő és Petersen német rep tábornok a házigazdával

BÚCSÚ ZÁGRÁB FESTŐI PANORÁMÁJÁTÓL ... A magyar követség függőkertjéből vitéz Marossy Ferenc, Blaise-Horstenau tábornokkal és Peric külügyminiszterrel a horvát főváros alkonyati képében gyönyörködik →

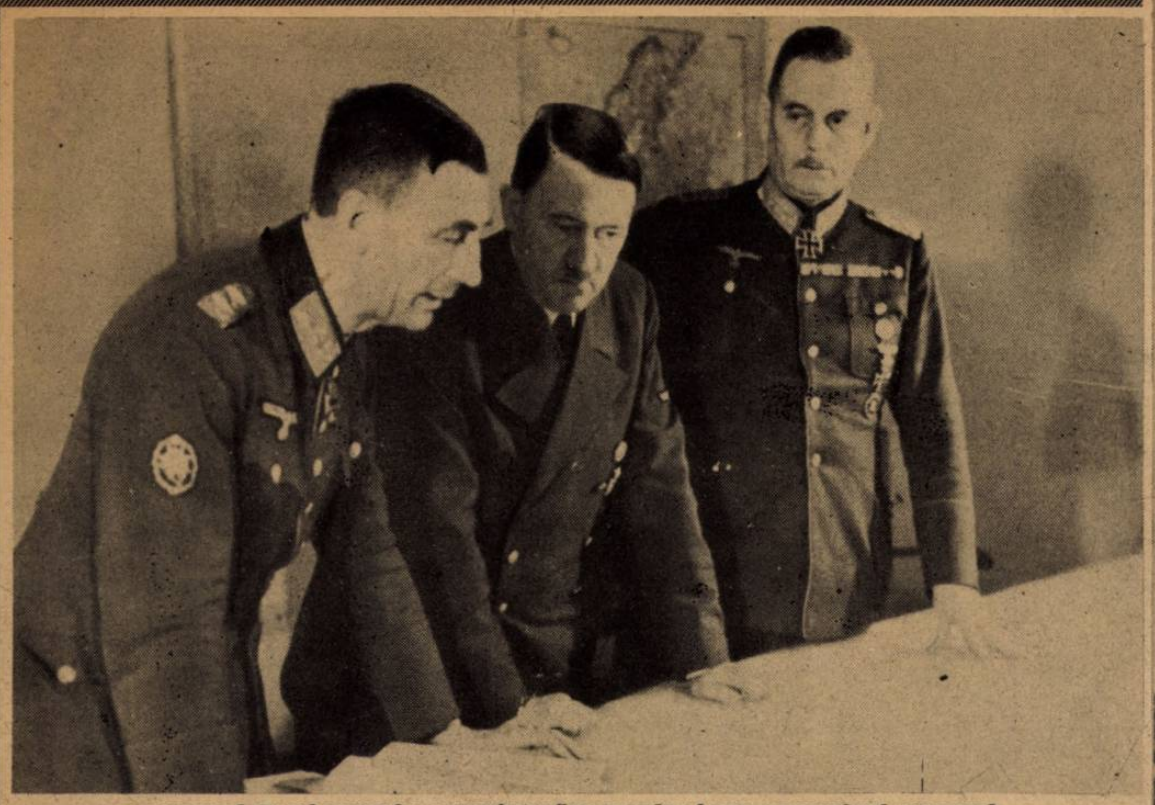

AZ UTOLSÓ TANÁCSKOZÁS A VEZÉRI FŐHADISZÁLLÁSON AZ INVÁZIÓ MEGINDÍTÁSAKOR. Dietl vezérezredesnek nagy szerepet szánt a történelem a világháború döntő fordulatában . . .

REPÜLŐ HALÁLT HALT

NARVIK HŐSE

DIETL VEZÉREZREDES, aki új megbízatása teljesítése közben repülőhalált halt

MINDÉG VIDÁM VOLT a repülőhalált halt Dietl, akit a katonái rajongásig szerettek. Nem a feljebbvalót, hanem a bajtársat szerették benne

↑ EZ A KÉP A NARVIKI ROHAM UTÁN KÉSZÜLT. Dietl a legendás vállalkozásban résztvett grénátosoknak akkor személyesen nyujtotta át a kitüntetéseket

A MURMANSZKI ARCVONALON a kemény csatákban mindig az első vonalaknál látták katonái Dietl vezérezredest, aki a személyes bátorsággal is példát adott ↓

FRANCIAORSZÁG

EREDETI KÉPSOROZATBAN

EURÓPÁVAL — EURÓPÁÉRT! Tizezres tömegek részvételével zajlott le a napokban Páris leghatalmasabb csarnokában a hazafias szervezetek rendezte nagy antibolsevista gyülés. A francia főváros közönsége is hitet tett az európai együvétartozás gondolata és a szovjet-elleni küzdelemnek a végső győzelemig való folytatása mellett

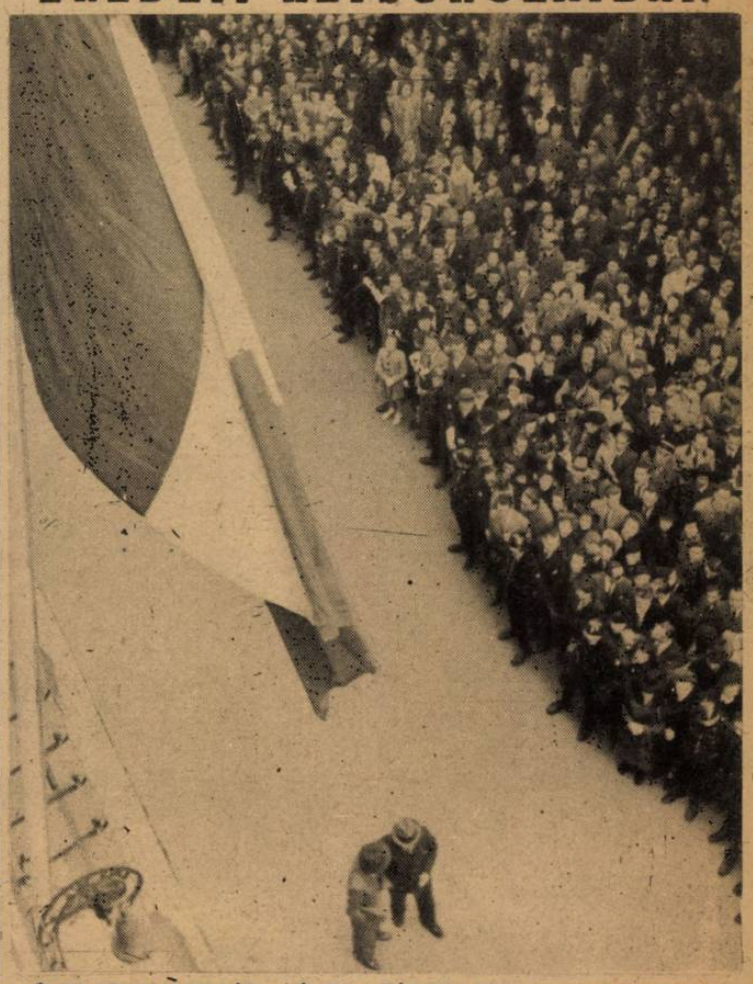

ÉLJEN FRANCIAORSZÁG, — ÉLJEN A TÁBORNAGY! Hatalmas tömeg tüntetett szakadatlanul Pétain tábornagy mellett Párisban. A francia nép éppen az invázió megindulásának napjaiban egyre nagyobb arányokban tesz hitet az ősz államfő politikája és a francia jövőt egyedül biztosító európai együttműködés gondolata mellett

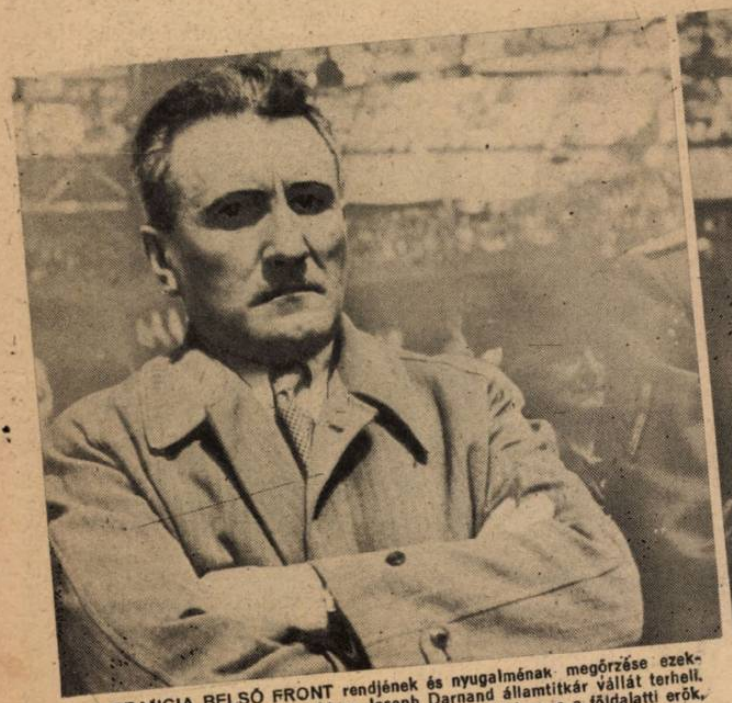

A FRANCIA BELSŐ FRONT rendjének és nyugalmának megőrzése ezekben a nehéz és sulyos napokban Joseph Darnand államtitkár vállát terheli. Az előzönlés napjával megmozdultak Franciaországban is a földalatti erők, — Pétain tábornagy hivei azonban könyörtelenül elfojtanak minden olyan szándékot, amely az ellenséget, a francia városokat földig rombló angol-szászokat segíti!

JACQUES DORIOT, az önkéntes francia légió főhadnagya, a francia belpolitika legerősebb, leghatározottabb egyénisége. Valamikor meggyőződéses kommunista volt, — ma fegyverrel a kezében harcol a szovjet ellen! Szervezeteinek élén vonult fel a párisi antibolsevista naggyülésen

A FRANCIA LÉGIÓ LELKIATYJA, sok nehéz küzdelem kitüntetésekkel diszített hőse, a frontkatonák rajongásig szeretett, legendáshirü papja, Mayol de Lupé atya is résztvett a párisi népgyülésen, — ő saját szemével győződött meg keleten arról, hogyan is fest a valóságban a Sztalin-féle „vallásszabadság"

ÍGY FEST AZ ANGOLSZÁSZ „FELSZABADÍTÁS" FRANCIAORSZÁGBAN!

AKÁR BUDAPESTEN, vagy bármelyik magyar vidéki városunkban is készülhetett volna ez a kép — francia asszonyok a párisi terrortámadás után, az összeomlott földszintes családiházak romjai közül mentik a még menthetőt... A közös szenvedés szétbonthatatlan egységbe kovácsolja az európai nemzeteket, a békés lakosságot támadó orgyilkosokkal szemben! ←

PÁRISI, porigrombolt munkásnegyed A hadicélok helyett Franciaországban is szivesebben pusztitják a védtelen lakosságot az angol-amerikai „hősök"... →

AZ INVÁZIÓ ÁRNYÉKÁBAN

SZÁMOL BE A MAGYAR FUTÁR A FRANCIAORSZÁGI ESEMÉNYEKRŐL

PÉTAIN MARSALL ÉS LAVAL MINISZTERELNÖKRÓL Vichyben készült ez a felvétel. Az invázió és a normandiai partraszállás óta Vichyben és Párisban egymást követik a fontos politikai tárgyalások

A MÁRTIROK VÁROSÁBAN: Pétain tábornagy hosszabb időt töltött az angolszász terrortámadók sújtotta Ruen-ban. Rombadőlt templomok, kiégett házsorok jelzik Jeanne d'Arc városában is a volt szövetségesek »felszabadító« tevékenységét...

AZ ÚJ FRANCIAORSZÁG ARCA: Önkéntesek eskütétele Párisban. A fiatal arcokon elszántság, akaraterő tükröződik. Franciaország igazi fiai tudják, hogy hazájuk sorsa nem az emigráns-kormányok konferencia-asztalainál, hanem a keleti arcvonalon és Normandiában dől el...

UTOLSÓ FELVÉTEL a bolsevizmus és az angolszászok ellen küzdő Henriot miniszter propaganda-útjáról. A minisztert a hét folyamán meggyilkolták. »Európának közös arcvonalat kell képeznia a bolsevizmus ellen...« A francia propagandaminiszter Philippe Henriot a toulouse-i antibolsevista-kiállítás megnyitásán az európai nemzetek önvédelmi harcának létfontosságát hangoztatta.

MARCEL DÉAT, Franciaország munkaügyi minisztere a munka-ünnepén hatalmas beszédben foglalta össze a kormány és a nemzet törhetetlen elszántságát és munkakészségét az ország újjáépítésére. »Az események csak megerősítenek abban a hitünkben, hogy Franciaország jövendőjét egyedül a mi állásfoglalásunk, az általunk választott út biztosíthatja...« — mondotta a francia munkaügyi miniszter ←

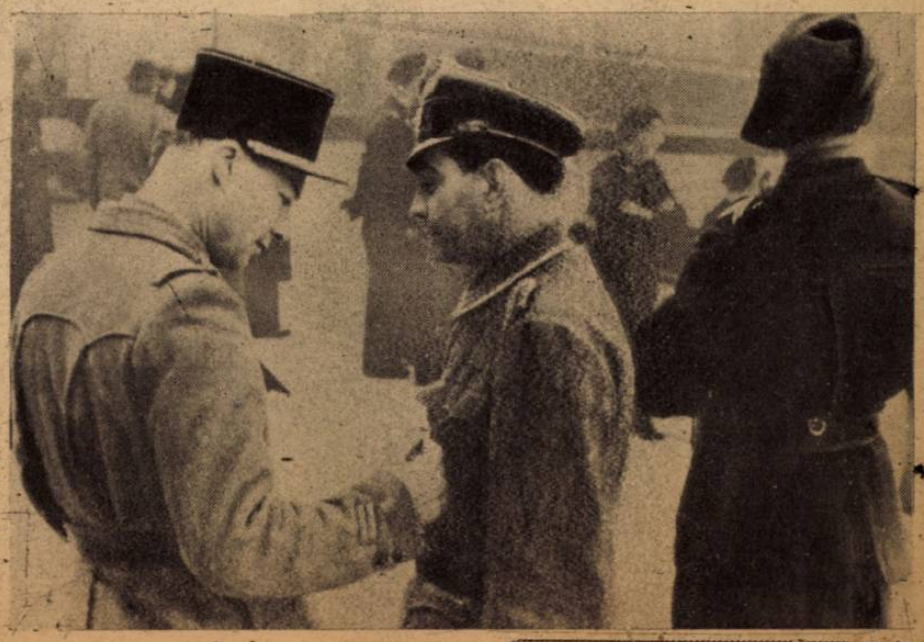

EGYRE NÉPSZERŰBBÉ VÁLNAK Párisban a francia önkéntes légió katonái! A francia nép megérti, hogy a pusztulástól, a bolsevizmustól elsősorban azok a fiai mentik meg, akik fegyverrel tesznek hitet meggyőződésük mellett. Felvételünk a keleti arcvonal két szabadságos katonáját ábrázolja Párisban →

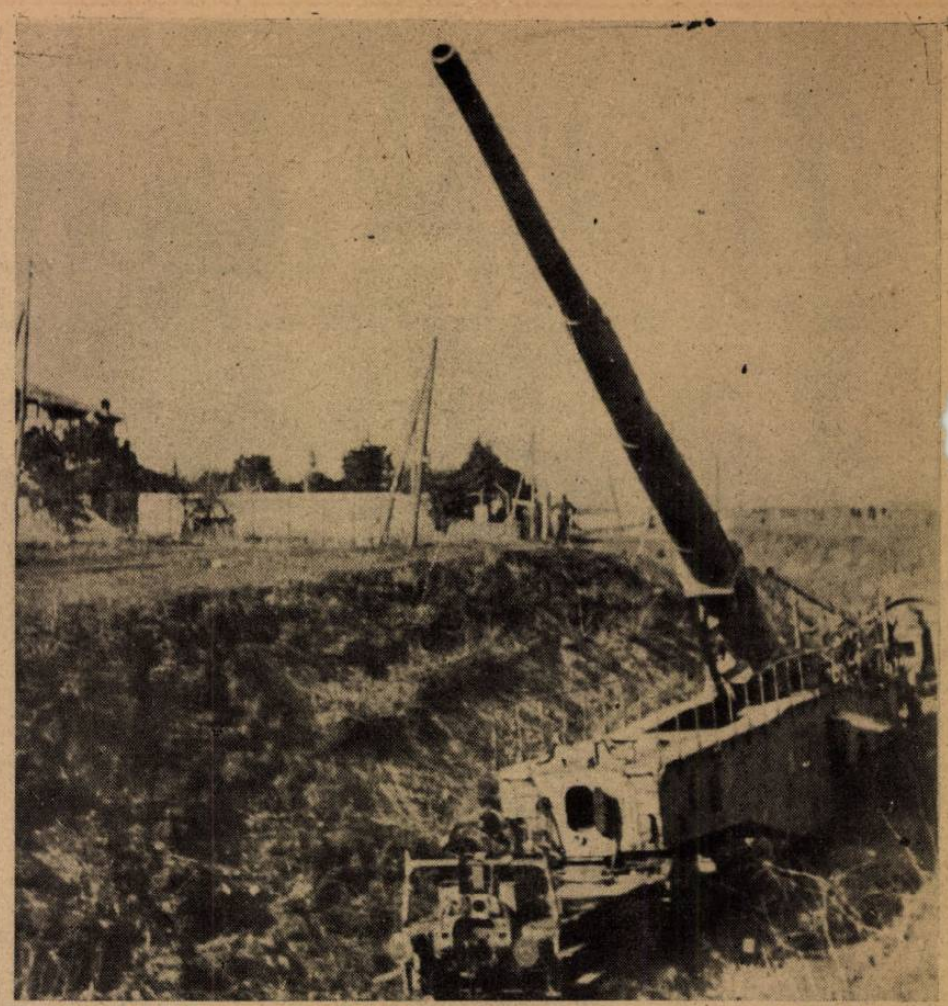

A NORMANDIAI FÉLSZIGET BELSEJÉBŐL, szinte sztratoszférikus magasságban már, szállnak a német messzehordó lövegek gránátjai az inváziós flotta felé, a vasúti szerelvénnyel hordozható ágyúkból. A célzás pontos, a megfigyelők a tengerpart sziklás oldalába vájt bunkerekből irányítják a tüzet

A DEMOKRÁCIÁK

HÁZRÓL-HÁZRA FOLYÓ HARCBAN tudta csak az angol-amerikai egyesült haderő túlsúlya birtokba venni Cherbourg városát. USA, kanadai és angol katonák százainak holtteste hevert a lángoló csata minden gyújtópontjában. Ez a kép a halál mozdulatlanságában is kegyetlen élességgel mutatja: mennyi vérbe került a demokráciáknak a rommá vált Cherbourg birtokbavétele . . .

↑

EGY LELŐTT KANADAI PILÓTÁNÁL találták az SS páncélgránátosok Franciaország és a semleges Svájc térképét, megjelölve rajta a célpontokat, melyeket a svájci határon túl kellett volna bombázniok. Mint annak idején Schaffhausennel tették — természetesen „véletlenül", a rossz látási viszonyok miatt

←

CAEN ELŐVÁROSA az invázió megindulása óta szakadatlanul tartó angol-amerikai pergőtüzek és bombatámadások után. A végső harc megindult a romok birtokáért, hadosztályok véreznek el a város körül és Tilly térségében, — de a német védelem keményen tartja az omladékokat is.

←

ELŐRETÖRŐ PÁNCÉLGRÁNÁTOS ROHAMLÖVEG az Ornetől keletre folyó harcokban, ahol a Csatornán túlról érkezett nagy erősítéseket a partig verték vissza a hősökként küzdő védők!

→

WITMANN SS FŐHADMVEZETŐ a normandiai anyagcsatában Tigrisével huszonegy angol harckocsit pusztított el egymaga, nem is számítva a felgyújtott rohamlövegeket. Legendás hősök teremnek az európai vár védelmében vívott harcok forró órái alatt!

CSAK PILLANATOKRA CSITUL EL A HARC, a katona az ágyengető tűz rövid szünetében bekötí könnyű sebét, s megissza a forró teát, melyet a mindig kószálóvó konyhák osztogatnak, s aztán tovább küzd a végső győzelemért...

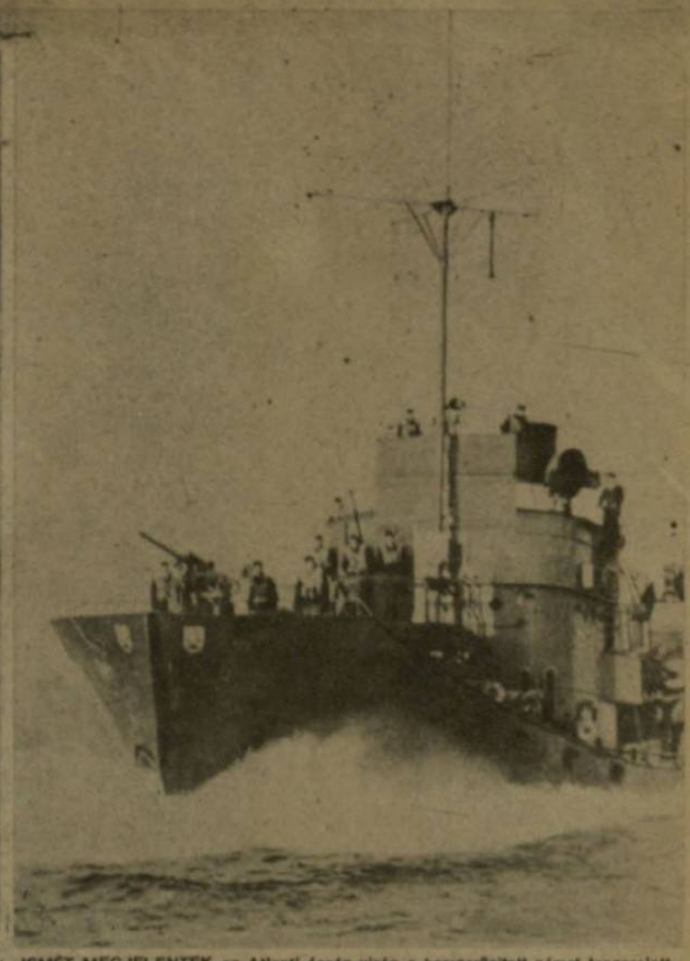

ISMÉT MEGJELENTEK az Atlanti óceán vizén a korszerűsített német tengeralattjáró vadászok. A Csatorna körül folyó súlyos harcokban nagy szerep jut ezeknek a gyorsjáratú, erős fegyverzetű hajóknak is...

FELVÁGOTT ERE: NORMANDIA

ÉJSZAKAI ÚTRA INDUL egy német bombázó ezred, eláje kerülni a Csatornában az utánpótlást szállító hajóknak. Az óriási rombolő bombákat hét ember viszi helyükre ←

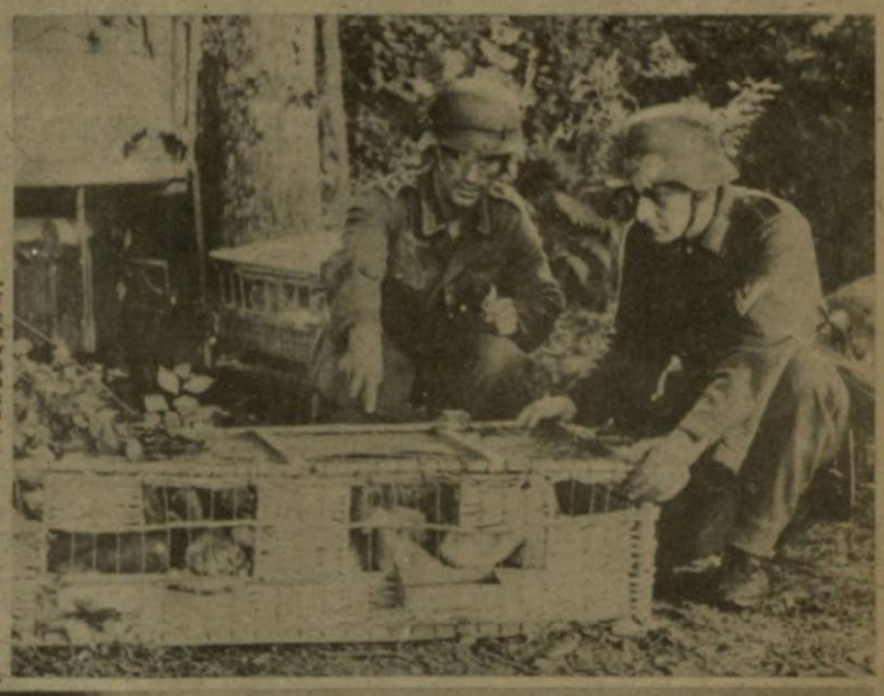

AZ ÖSSZEKÖTTETÉSEKTŐL ELVÁGOTT német grénátosok a harc minden fordulatáról hírt adnak a főerőknek. Ha már a rádió se működik, a hű szárnyas bajtársak: a postagalambok repülnek az értékes jelentésekkel a magasabb parancsnoksághoz →

FRANCIA SS ÖNKÉNTES hallgatja ki az inváziós csapatok elfogott kanadai katonáit, akiket azzal biztattak Angliában, hogy a francia nép megjelenésük percétől kezdve mellettük harcol majd. A foglyok csodálkozva tapasztalják, hogy ez a churchilli mese milyen cinikus hazugság volt! ↓

Budapest: A honvédnap komoly és benssőséges ünnepén vitéz Aggteleky Béla altábornagy koszorút helyezett a Hősök-terén az első világháború elesett harcosainak emlékművére

KÜLÖNÖS SIROK egy aegei-tengeri szigeten. A nyitott, harangformájú íves kriptákban a száraz, meleg levegő évek folyamán mumiákká aszalja a halottakat

Budapest: A honvéd műszaki csapatok kiállítást és bemutatót rendeztek június 28-án, a honvédnap alkalmából a Pálffy-téren, Bem apó szobra előtt. A főváros közönsége érdeklődéssel nézte a bemutatót, mely műszaki katonáink nagyszerű kiképzéséről adott bizonyságot

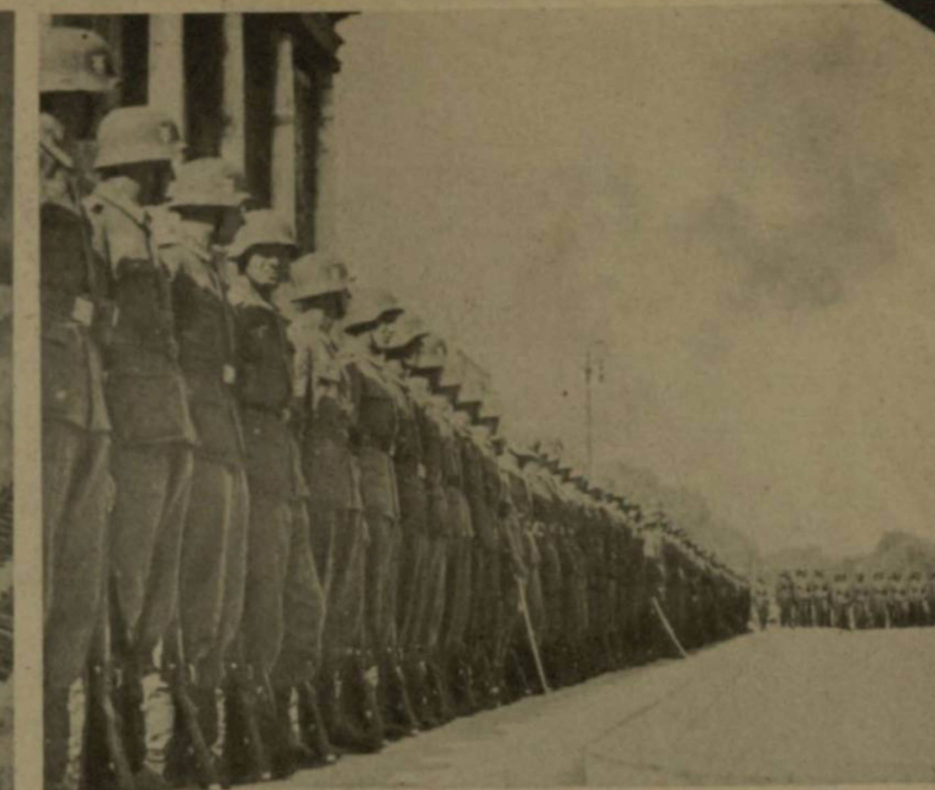

Berlin: A horvát tisztképző-iskola utolsó éves növendékei látogatást tettek a német fővárosban ↑

futár híradó

Florida: Hodzsa Milán, a »csehszlovák« emigráció egyik tagja, aki az utóbbi időben többször is ellenkezésbe került Benesék terveivel s akit a prágai központi uralom hívei árulónak neveztek, meghalt

↑ **Páris:** Az angol Secret Service álruhás milicistákkal meggyilkoltatta a Laval-kormány egyik legtehetségesebb tagját, Philippe Henriot-t, aki a harmincas évek második felétől kezdve a francia jobboldal legismertebb harcosa volt. A hírhedt Staviski ügyben ismerte meg nevét a világközvélemény, s ellenfelei soha nem tudták neki megbocsátani, hogy sorra ostromolta és döntötte le a korhadt demokrácia bálványait, sőt állást foglalt a nemzetiszocialista Németországgal való kiegyezés mellett. Többször kisérelték meg ellene merényletet, s ő tudta, hogy Anglia, mint legveszedelmesebb ellenfelét, előbb-utóbb eltéteti láb alól. Mióta elfoglalta a propagandaminiszteri széket, szakadatlanul dolgozott, agitált, s merénylői is hivatalában keresték fel az éjszakai órákban

Páris: A feketepiacon elkobzott árukat a milicia szolgálata ingyen osztja szét bizonyos napokon a külvárosok lakossága között. A tereken és utcákon rögtönzött „mozgó boltok" óriási közönséget vonzanak ↑

Ota: Carmona államelnök és Salazar miniszterelnök jelenlétében avatták fel Portugália semlegességének újabb biztosítékát: — az ország legnagyobb katonai repülőterét... ↑

Berlin: Az európai közvélemény személyes ismerőseinek tekinti a nagy világküzdelem német katonai hírmagyarázóit, akik évek óta csaknem naponta nyilatkoznak meg, összefoglalva, rendszerezve és szakszerű megvilágításba helyezve az öt világrész frontjainak minden eseményét

A legtöbbet szereplő kommentátor Ludwig Sertorius, az általános katonai helyzet összefoglalója

A tengerészeti problémák legalaposabb ismerője Alfred Sealwächter tengernagy

Kalocsa: A város lakossága juniálist rendezett a városban működő hadikórház sebesültjeinek, akiket szeretettel vendégeltek meg, a polgári és katonai hatóságok vezetőinek jelenlétében. Az ünnepségen megjelent Grősz József érsek is ←

Kairo: Európa tervszerű bolsevizálásának bizonyítékai közül való az a kép, amely a kairói kikötőben készült, a Szovjetunióba szállított olasz gyermekekről. A kommunista agitátorok már „megdolgozták" a fogékony lelkeket, s a hajón az Internacionálét énekelve örökítették meg a szerencsétleneket, akik nem tudják, milyen sors elé indulnak... ↓

A FÉLÉVES ÉSZAKI NAPPAL csodálatosan bravúros felvétele, amelyet este 10 óra 50 perctől 1 óra 30 percig örökített meg a gép, a nap pályájáról. A Nap legmélyebb állását 0 óra 10 perckor vette fel a lencse, de az izzó tűzgolyó akkor se bukott a látóhatár alá ↓

München: A zöld gyepen folyó küzdelem is leköti a harcok rettenthetetlen hőseinek figyelmét... A német bajnok-csapat izgalmas labdarúgó mérkőzését teljes érdeklődéssel és odaadással nézi Graf alezredes, a kardos és tölgyfalombos lovagkereszt tulajdonosa, — maga is műkedvelő futballista ↓

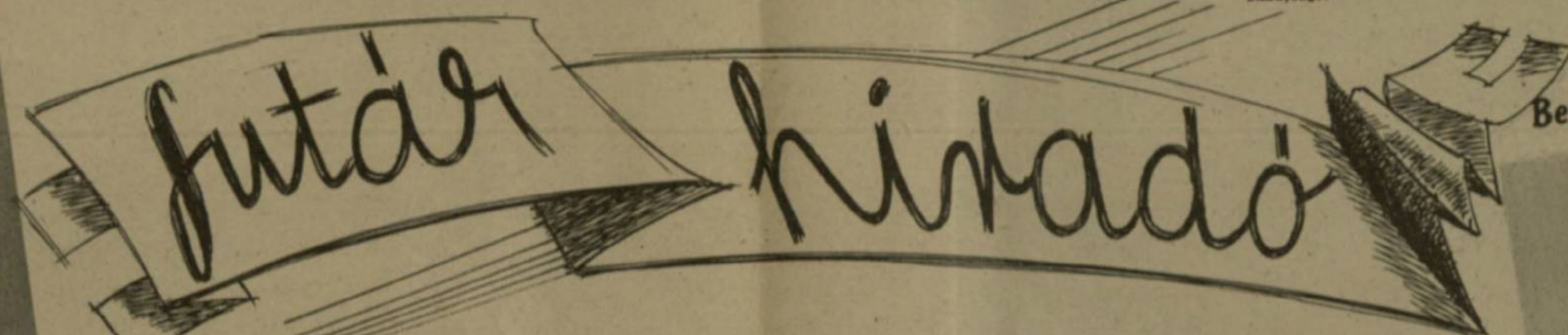

LÉGVÉDELMI FIGYELŐ ŐRSZEM Vitebszknél, ahol csatarepülők és vadászok támogatásával próbálnak teret nyerni a vörösök, de az elháritás súlyos károkat okoz a legbecsesebb legyvernembea...

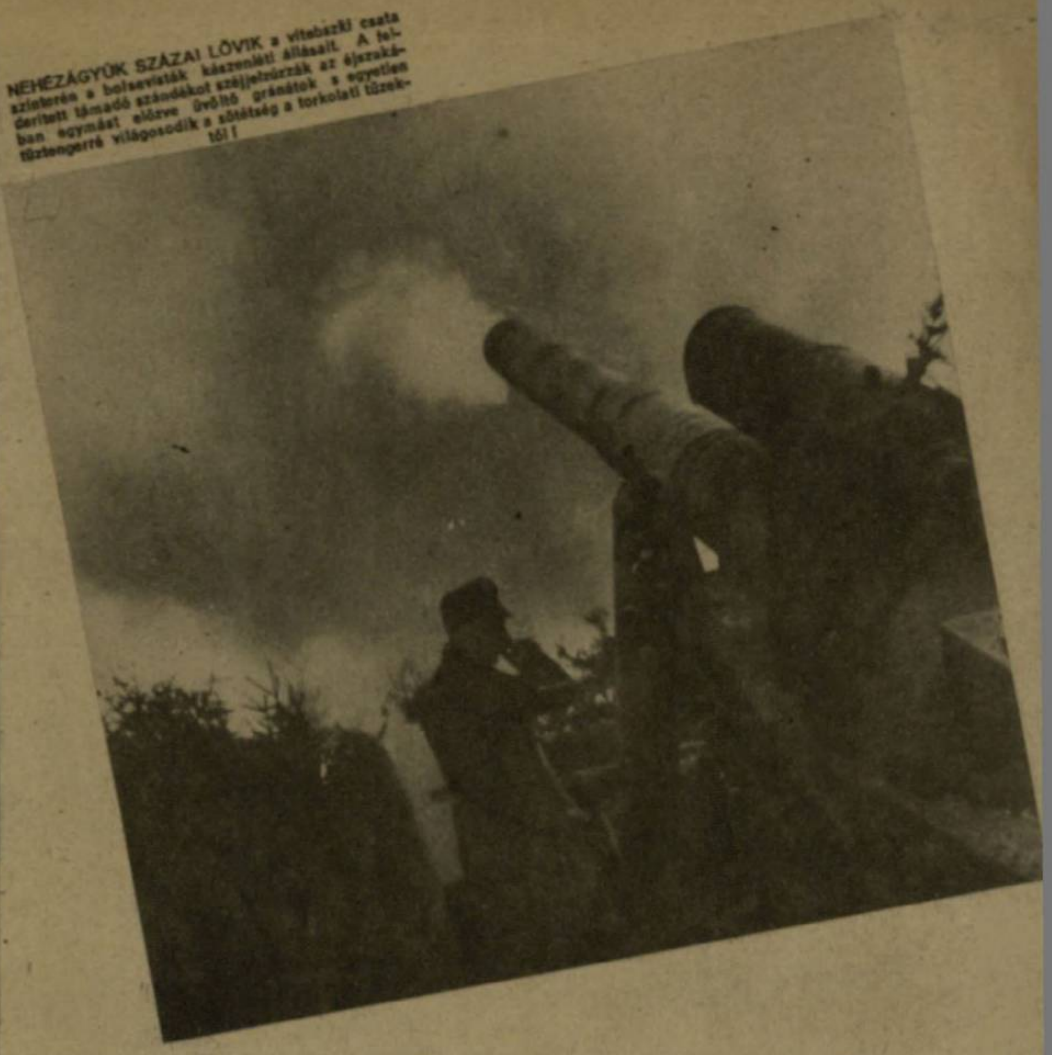

NEHÉZÁGYÚK SZÁZAI LÖVIK a vitebszki csata szintere a bolsevisták készenléti állásait. A feldertett támadó szándékot szájjelzúzzák az éjszakában egymást előrevivő övlövő gránátok s egyetlen tűztengerré világosodik a sötétség a torkolati tüzektől!

Támadnának!

↑TÜZKÉSZÜLTSÉG...! Támogatást kér a gyalogság egy ellentámadáshoz a repül a rádióparancs a pontos célelemekkel a legnehezebb ütegekhez, kilométerekkel a lővonal mögé. Mint a kaszárnyai gyakorlatokon, oly pontosan és szabályszerűen történik minden, csak éppen itt a súlyos gránátok százakat ölnek meg az ellenségből

AZ EGYÜTTMŰKÖDÉS HIBÁTLAN, — állapítja meg a gránátos zászlóalj parancsnoka a pontosan fekvő tűzérségi tűz közben. A hevenyészett állásban a gyalogság boldogan figyeli a saját gránátok fülhasogató ↓ füttyét és a találatok mély dördüléseit

A keleti arcvonal középső szakaszán dobta harcba a bolsevista hadvezetés a hosszu időn keresztül gyüjtött tartalékokat, hogy nyári offenzivájával kiegészitse a második európai front megteremtésére törő angol-amerikai szándékokat. A német védelem az új nyári csatában is okos fölénnyel veri vissza a kisérleteket, s egymásután morzsolja fel a hadosztályokat, melyeket a küzdelembe dob az embert és anyagot egyformán pazarló vörös vezénylet. A cél: felmorzsolni halogató harcokban az ellenfél összegyüjtött túlerejét, közömbösiteni a sulypontokat, s kifárasztani a kezdeti lendületet... Ez a

A HALOGATÓ HARC MESTEREI a háromesztendős hadjáratban kipróbált gránátosok! Egy-egy előretolt árokrendszerben pár vakmerő gyalogos tartja fenn órákig nehéz fegyvereivel egész zászlóaljak rohamát, anélkül, hogy súlyos veszteséget szenvedő bolsevisták a lőállásai vonalnak csak közelébe is juthatnának... Az ilyen harchoz hidegvér és fölényes katonai tudás kell!

A JÁMBOR »KÁLYHACSŐ«, amelynek ártalmatlan külseje mögött egy új páncéltörő fegyver rejtőzik. Ez is a keleti arcvonal fellángolt harcainak meglepetései közül való . . .

AZ ÜTEGPARANCSNOK BEKIÁLTJA a telefonba a kéttagú szót: Feuer! s a föld beleremeg a mély dördülésbe... →

a Szovjetfronton...

német taktika még mindig célra vezetett, s most is bizonyára beválik. A [illegible] északon, Karjalában Mannerheim hős finnjei szálltak szembe a vörös áradattal, s most, hogy Németország külön fegyveres segítséget nyujt a túlerő ellen, itt is rövidesen megfordul a kocka. Európa szabadságharca elszántan folyik a keleti barbárság ellen, s a tömegek túlerejével szemben a szellemi fölény, a fegyverek minőségi különbsége nyujtja a végső győzelem biztosítékát!

FELFÉNYLIK A VAK ÉJSZAKÁBAN a »Sztalingyertya«, — a német állások fölött vörös felderítők motorzúgása hallik . . . Egyszerre megdermed minden mozgás, csak a figyelő őrök tekintete tapad a fekete mennyboltra, melyen néhány pillanat mulva megjelennek a földi elhárítás nyomjelző lövedékeinek fénylő csíkjai . . . A gránátos tudja, hogy a tűzérbajtársak hatásosan avatkoznak bele a bolsevisták terveibe!

A SAROK MÖGÖTT MÁR AZ ELLENSÉG ÁLL, — de a két gránátos bátran nyomul előre, kifüstölni a vörös harccsoportot

FOLYTATÁS A TULOLDALON

A PRIPJET INGOVÁNYAI KÖZT nemcsak ellenséget, de virágot is talál a járőrbe küldött gránátos... Vállára akasztja a géppisztolyt és csokrot gyűjt, — disziteni a bunker kopár falát a nyár tarka szirmaival. A német ellenállás egyik nagy titka, hogy a birodalom katonája a legvéresebb csaták kézben is érző ember tudott maradni, aki szomjazza a szépet

LÖVÉSRE KÉSZEN TARTOTT FEGYVERREL várják a gránátosok: vajjon mozdul-e valaki a béna harckocsiban, de a »Sztalin« belsejében mindenkegyetlenül csendes...

A VILÁG LEGJOBB PÁNCÉLOSAINAK nevezik irigy beismeréssel az angolszász és bolsevista jelentések az új német harckocsit, a »Párduc« nevüt, a testvérét, mely azonban elődjénél nagyobb, gyorsabb, erősebb tüzerejü. A bolsevisták már megtanulták rettegni az új harci eszközt...

ROHAMLÖVEGEK TÁMOGATÁSÁVAL készül támadásra egy német harci csoport. A bozótos terepen észrevétlenül gyülekeznek a csapatok és páncélosok

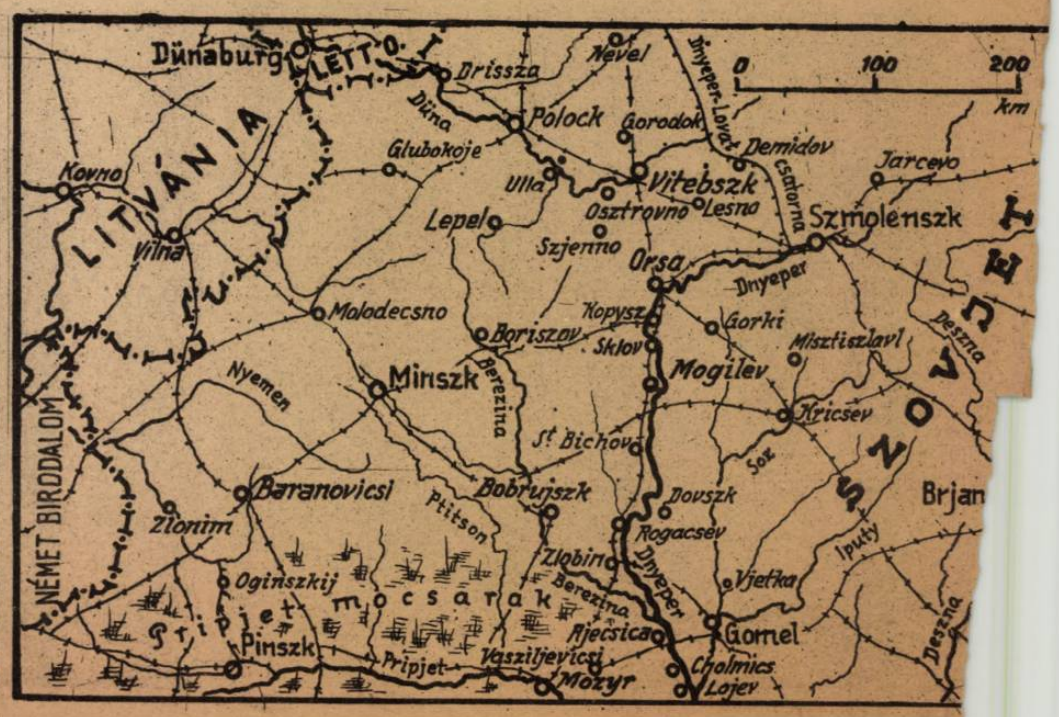

CSAK KÜLSEJE FÉLELMETES a Sztalinról elnevezett szovjet-harckocsinak, amely ellen az első perctől kezdve már alkalmazták a német páncéltörők a biztosan ható gránátokat. A támadás közben felgyújtott és utána is sokáig füstölgő tank mutatja, hogy az ellenség nehezen tud meglepetést szerezni a német hadvezetésnek . . .

HIÁBA REJTETTÉK RAVASZUL TÉRDIG ÉRŐ VIZ ALÁ A VÖRÖSÖK a veszedelmes aknát, a német rohamutászok érzékeny műszerei kitapogatták a robbantótestet s a szakavatott kezek gyorsan ártalmatlanná teszik →

SZINTE A FÖLDRE LAPUL A PÁNCÉLTÖRŐ, hogy a völgyben mozgó célpontokra, az új bolsevista harckocsikra, melyeket Sztalinról neveztek el, minél biztosabban küldje a legnehezebb acélfalat is biztosan szétlépő gránátjait . . . Polocknál százával vesztették el a szovjet-csapatok a »meglepetésnek« szánt tankokat, — mert az új német lövedék már ezek falát is átüti!

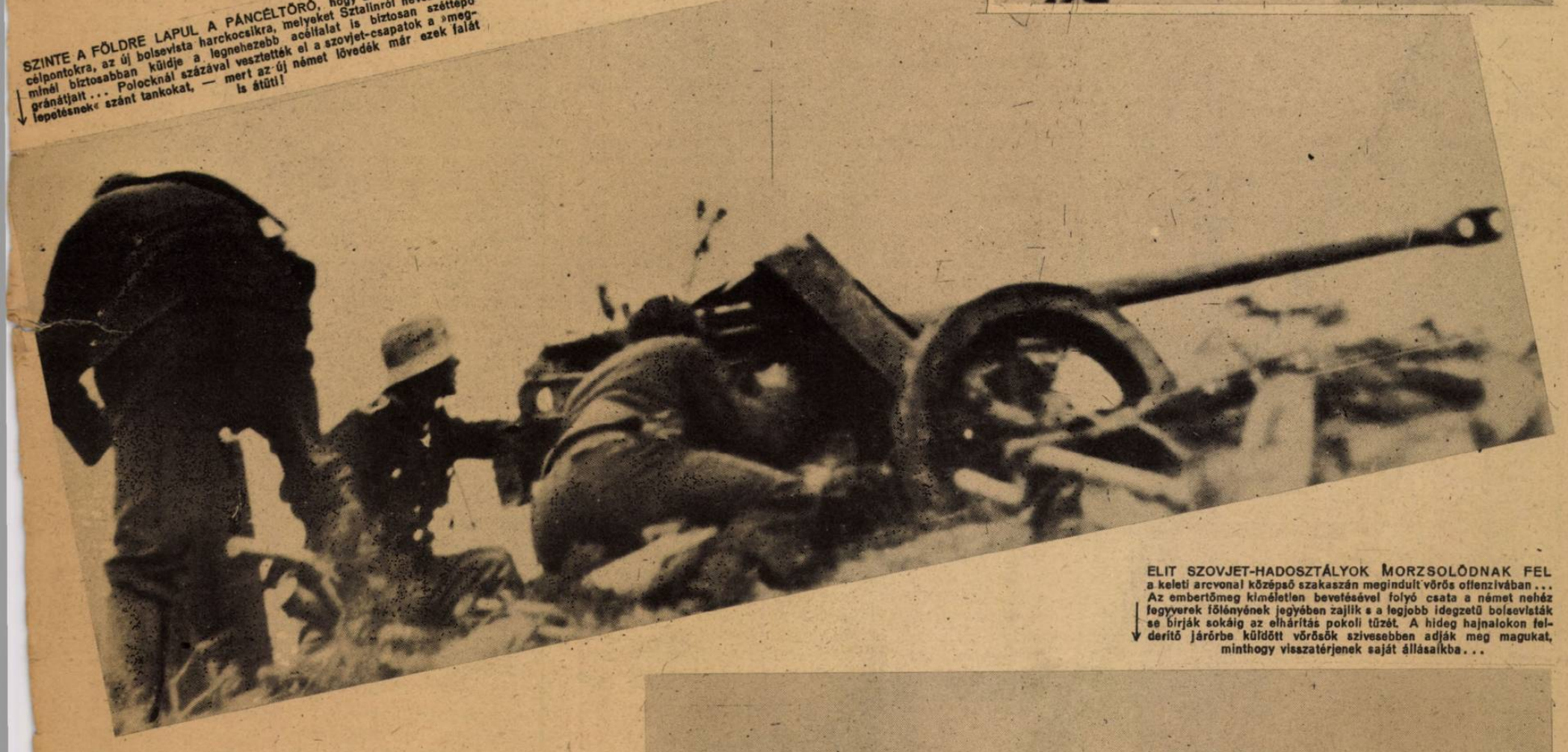

ELIT SZOVJET-HADOSZTÁLYOK MORZSOLÓDNAK FEL a keleti arcvonal középső szakaszán megindult vörös offenzivában . . . Az embertömeg kíméletlen bevetésével folyó csata a német nehéz fegyverek fölényének jegyében zajlik s a legjobb idegzetű bolsevisták se bírják sokáig az elhárítás pokoli tüzét. A hideg hajnalokon felderítő járőrbe küldött vörösök szívesebben adják meg magukat, minthogy visszatérjenek saját állásaikba . . .

»T 34«-ESEK TEMETŐJE a Pszkovtól délkeletre vívott súlyos harcok csataterén. Alig maradt valami a telibetalált nehéz harckocsikból, melyeket saját lőszerük szaggatott darabokra a találatok után!

A NÉMET REPÜLŐBOMBA, AHOGY AZ ANGOLOK LÁTJÁK!

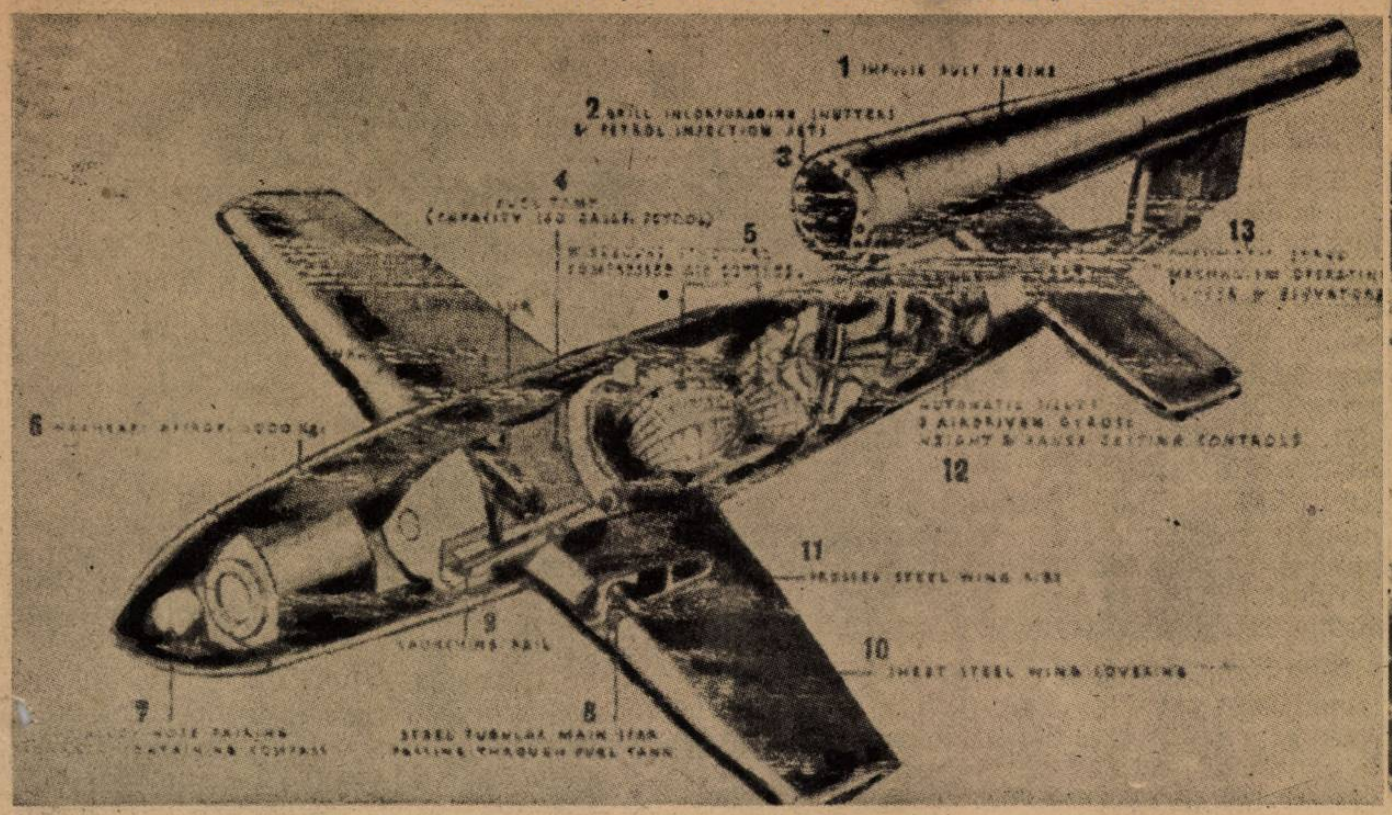

Az angol légügyi minisztérium közölte ezt a rajzot a félelmetes, új német titkos fegyverről a „V. 1-ről. A leírás természetesen csak hozzávetőleges, inkább a szakértők elképzelése, mint a valóság megközelítése, hiszen eddig még egyetlen rakétabombát se sikerült épségben kézrekeríteni Londonban és Délangliában.

1. 2. 3. A hajtószerkezet alkatrészei. 4. A hajtóanyagtartó. 5. Sűrített levegővel töltött palackok. 6. Robbanóanyag. 7. Irányítókészülék. 8. A hajtóanyag tárolására szolgáló acélcső-szerkezet. 9. Bombavető készülék. 10. A szárnyat acélbádog borítja. 11. A bordázat préselt acélból készül a robotgép szárnyában. 12. Az „automata-pilóta": A sűrített levegővel hajtott készülék, a magasság és egyensúly irányításához. 13. Sűrített levegővel hajtott szerkezet a magassági és oldalkormány kezelésére.

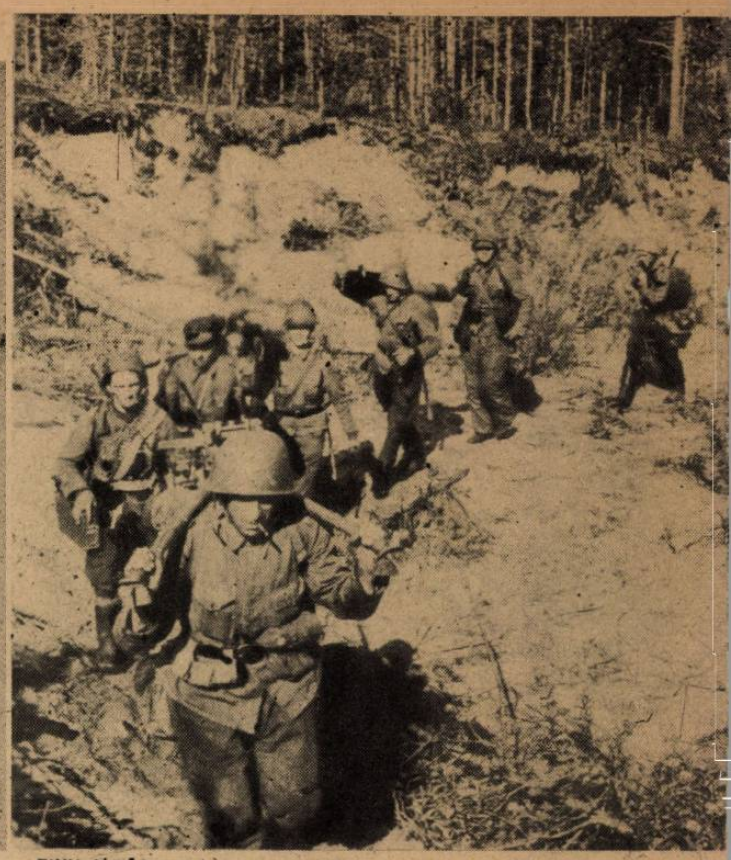

FINN JÁRŐR INDUL erőszakos felderítésre a karjalai arcvonal északi részén. Kis kötelékek tartóztatják fel a sulyos veszteséggel előnyomuló bolsevistákat . . .

HADIJELENTÉSEK,

Deweŋ Tamásnak, New-York állam kormányzójának jelölése az USA elnöki tisztségére — a köztársasági párt színeiben — még szűkebb hazájában sem keltett feltűnést. Európában és Japánban pedig jól tudja mindenki hogy az Egyesült Államok katonapolitikája a világháború befejezéséig akkor sem változna, ha Roosevelt örökébe most tényleg a köztársasági párt jelöltje kerülne. A csikagoi elnökjelölést még az Oceánon túl is teljesen háttérbe szorították a finn-amerikai és a finn-német viszonyban bekövetkezett alapvető változások. Az Egyesült Államok megszakították a diplomáciai viszonyt Finnországgal, viszont a finn-német és — közvetve — a finneurópai viszony még az eddiginél is szorosabb sorsközösségben és harcos közösségben szilárdult meg. Mindakettő a harcoló Európa arcvonalának lényeges megerősödését jelenti. Helsinkiből eltávozik az amerikai követ, aki eddig mindent elkövetett, hogy a finn ellenállást felőrölje vagy szétmálassza, — mint ahogyan azt az első világháborúban a szófiai amerikai követ teljes sikerrel csinálta, — viszont Helsinkin át már útban is vannak az orosz túlerő által erősen ostromolt finn határterületekre azok a kipróbált német hadosztályok, amelyek Ribbentrop és a finn kormány közti megegyezés értelmében igazi fegyverbarátsággal sietnek a hős finn hadsereg támogatására. A finn arcvonal összeomlása helyett annak megerősödése következett be. Ennek katonai és politikai jelentőségét — főként tekintettel a skandináv összhelyzetre és a Szovjetunió már elkönyveltnek hitt győzelmére ezen az arcvonalszakaszon — nem szabad alábecsülni még akkor sem, ha Finnországot mellékhadszíntérnek tekintjük is a világmérkőzés nagy csatatereihez viszonyítva.

A keleti arcvonal

középső szakaszán kilenc nappal ezelőtt megindított hatalmas arányú orosz támadó hadművelet a Vitebszktől a Pripjet folyóig terjedő német elhárító rendszert — ha mindjárt igen nehéz harcok és óriási áldozatok árán is — de helyenkint kereken 100 km-rel szorította vissza nyugati irányban. A szovjet legfelsőbb hadvezetőség 80 lövészhadosztályt, 15 páncélos hadtestet, nagy tüzértömegeket és több ezer csatarepülőt vont össze abból a célból, hogy ezt a német védőszakaszt döntően megverje, Minszken át Lengyelországba betörjön s ezáltal megingassa a Balti államok határán felsorakozott védelmi rendszert is. Az orosz hadvezetőség három súlyponton támad. Polock és Vitebszk közötti területből délnyugati irányban, az Orsán át Minszkbe vezető gépkocsiút mentén, végül délen Boriszovon és Zluckon át a Minszktől délre eső terület irányában. Az állandóan tért nyerő orosz támadások során Vitebszk, Orsa, Boriszov és más orosz városok német védőseregei időnként teljesen elszigetelt és körülzárt helyzetben voltak kénytelenek harcolni, azután pedig átvágták magukat a főerőkhöz. Polock környékén a német védelem június végén — sok orosz roham visszaverése után — még mindig szilárdan áll, tőle délre azonban a németek a Berezina felső és középső folyása mögé vonultak vissza. A déli szárnyon, Zlucknál elkeseredett utcai harcok dúlnak.

Német részről a légi haderő fokozottan vesz részt az elhárító csatában. A német elhárítás a 15 támadó páncélos hadtestből eddig kereken ötöt semmisített meg, az orosz erők támadó lendületét azonban még nem sikerült megtörni. Igy a kemény harcok folytatásával kell számolnunk.

A légi háborúban

— már harmadik hete — a titokzatos V. 1. tartja egyeduralmi helyzetét. Német részről több közlés történt, amelyekből megtudtuk, hogy a fegyver: rakéta szerkezettel működő repülőgép, amelyet teljesen bombabiztos földalatti állomásokról indítanak

EGYIK TÁR A MÁSIK UTÁN . . . A puskacső szinte izzik már a gyors tüzeléstől, sűrű hullámokban támadnak a bolsevisták, de a honvéd kitart a lövészteknőben!

ZRINYI-ROHAMLÖVEG az első vonalban tűz támogatást nyújt a készülő honvédgyalogsági előretörésnek. A bolsevisták védővonalában becsapodó gránátok megtörik az ellenállást és rohaméretté teszik az ellenséget

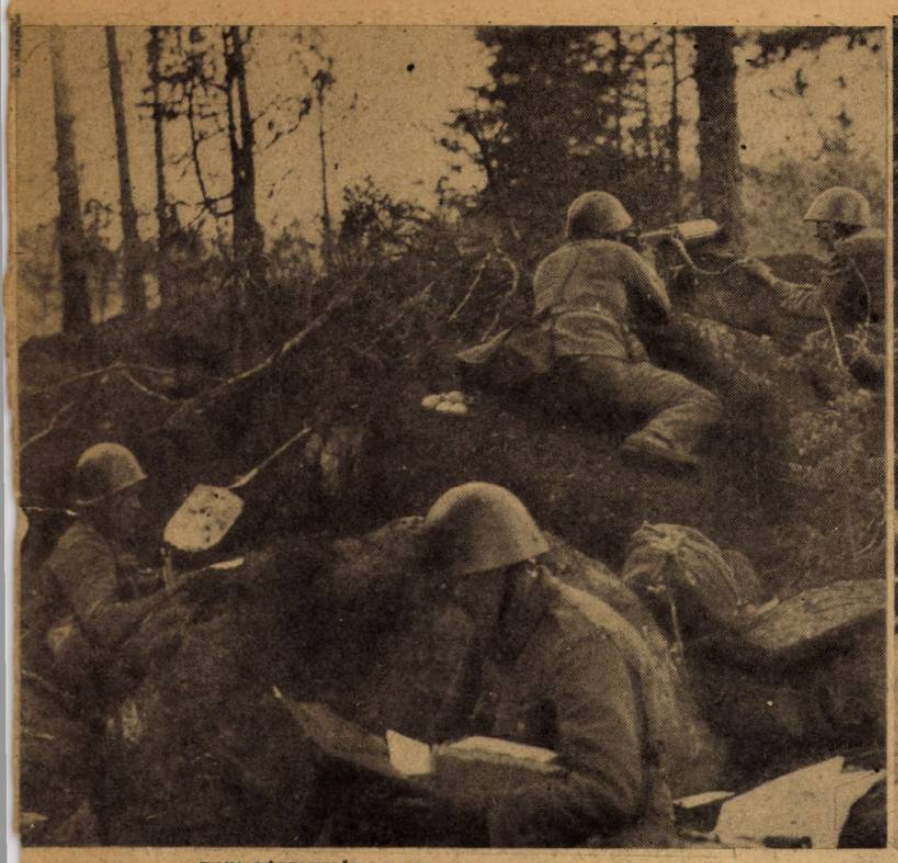

FINN GÉPPUSKÁS ellenállási fészek az arcvonal északi részén

A FORRÓ JULIUSI NAPON, tomboló harcok folynak az olasz arcvonalon . . . A halogató csatában a nehéz német fegyverek súlyos veszteségeket okoznak az ellenségnek, szakadatlanul dolgoznak a gránátvetők . . .

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

útnak. Tudjuk azt is, hogy repülési irányát, távolságát és magasságát szabályozni lehet. Azt is, hogy átlagban 600 km. sebességgel közlekedik, hogy robbanó vagy gyujtó töltete van, de mindakettővel is tölthető. Mindez azonban csak külsőség. Lényegét nem ismerjük, nem ismerik az angolszászok sem és — ami a legfontosabb — nem találják meg a védekezés lehetőségeit. A robotbombának nincsenek emberi idegei, azt útjából nem téríti el a légvédelmi tűzeszközök összpontosított zárótüze, sem pedig a vadászrepülők támadása. Még a léggömbzárak is hatástalanok és a bomba célbatalál éjjel, ködben, sűrű esőben és elektromos viharban is. Ez a legfélelmetesebb az új fegyverben. Tagadni kell tehát hatását mindenféle módon, még úgy is, hogy apróbb eredményeit bevallják az angol hírlapok. Ez a módszer azonban nem csökkenti a hatást és a német hadvezetőséget nem téríti el a fegyver további, sőt fokozottabb felhasználásától.

A normandiai csatában

az angolszászoknak június utolsó hetében nem sok babér termett. Ez az utolsó hét elmult anélkül, hogy az angolszászoknak sikerült volna a Cotentin félszigetet teljesen elfoglalni. Cherbourg külső kikötői részében még mindig voltak német ellenállási fészkek és a félsziget északnyugati csücskében — Jobourgnál — is harcoltak Kell alezredes harccsoportjai. Cherbourgnál, ahol az utolsó német ellenállás csak július 1-én szűnt meg, új hőskölteménv született.

A hídfő déli arcvonalán Montgomery seregei három rohamban próbálkoztak a hídfő kimélyítésével — eredménytelenül. Az Ornetól keletre minden angol előretörés összeomlott. Caentól délnyugatra igen erős angol páncélos erők napokon át rohamoztak, hogy áttörjék a német elhárító arcvonalat és Caent azután hátba támadják. A legnagyobb méretű hajóágyúk tömegtüzével és töméntelen bombázógép bevetésével támogatott támadások viszonylag keskeny betörésekre vezettek csupán, amelyeket a német ellentámadások újra meg újra a legszűkebb térre szorítottak össze. Június 30-án ezen a területen az angolok védelembe szorultak, míg a német ellentámadások folytatólag teret nyertek. St. Lotól északra az amerikaiak ismételt támadásai hiúsultak meg súlyos veszteségeik mellett. Az angolszászok a normandiai csatában eddig már több, mint 900 páncélost vesztettek, tehát 6 páncélos hadosztályt. Összveszteségük legalább 16 egész hadosztálynak felel meg.

Az angolszászok tengeri veszteségei

június hónapban igen súlyosak voltak. Elsülyedt 44 hadijármű — köztük 5 cirkáló is és 22 romboló —, 51 szállítóhajó 312.600 tonna tartalommal. Súlyosan megrongálódott: 81 hadijármű — köztük 1 csatahajó, 21 cirkáló, 22 romboló — valamint 56 szállítóhajó 328.000 tonna tartalommal. E hajók egyrésze valószínűleg szintén elsülyedt. Elpusztult ezenfelül igen sok kisebb vizi jármű és sok hajót ért súlyos vagy megsemmisítő aknatalálat. A veszteségek legnagyobb része a normandiai partraszállásnál következett be, tehát ennek a számláját terheli.

Az olasz torpedóvető repülők ezenfelül 41.000 tonna hajóteret pusztítottak el, vagy rongáltak meg, egy részüket egy Gibraltár vizein végrehajtott vakmerő támadás során.

Olaszországban,

a Liguriai tenger és az Appenninek gerince közötti térben, Alexander tábornok hadseregei egész héten át lankadatlan erővel támadták Kesselring tábornagy hadosztályait, amelyek Grossetotól északra, Sienatól délre, a Trasimeno tó mindkét oldalán és Perugia területén szívósan ellenállnak. A harctér nyugati szárnyán támadó 5. amerikai hadsereg a tengerparti sávban naponként néhány km. tért nyert és némi előhaladást tett Sienatól délnyugatra és délkeletre is, a 8. amerikai hadseregnek a Trasimeno tónál végrehajtott rohamai azonban — többszörös átcsoportosítások után is — nagy véres és anyagi veszteségek mellett meghiúsultak.

Az adriai tengerparti szakaszon angol zsoldos segédcsapatok csak addig nyomulhatnak előre, amennyire őket a német utóvédek engedik. Erőszakos előretöréseikért véres fejjel fizetnek.

Alexander tábornok — a német ellenállás megszilárdulását bosszulandó — Emilia olasz tartomány több gyönyörű városa (Parma, Modena stb.), valamint Trieszt és Póla kikötők ellen terrortámadásokat hajtatott végre.

Távolkeleten

a japánok a Hunan-tartományi Henghiang elfoglalásával bekoronázták itteni hadműveleti sikereiket. A város nagyfontosságú hadászati és légi támaszpontja volt a csungkingi kormánynak. Elfoglalása Csangkaisek táborában is mély hatást váltott ki. A hunani hadművelet során a japánok 52.000 kínai katonát öltek meg.

A Mariana tengeren folyó hadműveletek során a japán haditengerészeti repülők további 2 amerikai repülőgéphordozót, 2 nagyobb hadihajót és 1 szállíthajót sülyesztettek el. Niemitz hajóhadának eddigi vesztesége elsülyesztett és súlyosan megrongált hajókban hajóhadának egy harmadát jelenti. Amerikában a veszteségeket titkolják, csak arra panaszkodnak, hogy ezúttal sem sikerült a japán hajóhad zömét döntő csatára kényszeríteni.

v. Z. E.

ÁMADNAK A BOLSEVISTA HARCKOCSIK: a honvédek páncéltörő ágyúiból röpülnek a gránátok a sűrű bozót közül s a roham elakad az állások előtt . . .

ÚTTALAN MEZŐN nyomul előre a honvédgyalogság s ott, ahol a gépjárművek nem bírnak haladni, vidáman veszi át a terhet s viszi a lőszeresládákat a honvéd

LÉGIROHAM TITO búvóhelye ellen!

A balkáni vörös partizánvezér „főhadiszállása" ellen intézett vakmerő ejtőernyős vállalkozásról készültek a Magyar Futár képriportjának páratlanul érdekes, eredeti felvételei. Az SS-ejtőernyősök rajtaütése szétszórta a moszkvai zsoldos egész vezérkarát s maga a „tábornagy" is alig tudott elmenekülni Churchill fiával, aki bizonyára a „humánus" hadviselést tanulmányozta a gyujtogató és tömeggyilkos bandák tanyáin...

KIUGRÁSRA KÉSZEN ÜLNEK az SS ejtőernyősök a szállítórepülőgép gyomrában, magukhoz szorítva fegyvereiket. A vakmerő harcokban próbált katonák vidám szívvel indulnak az új rohamra is. Alig pirkad még a hajnal, kék fény szűrődik be az óriásgép ablakain... ↑

MINDEN UTAT ELZÁRTAK a menekülők elől a földi csapatok. A hevenyészett állásban nehéz gyalogsági fegyverek várják az ejtőernyősök elől menekülőket. A szállítógépek elzúgtak már fölöttük, a távcsövekre tapadó tekintetek a kinyilt ejtőernyők nagy, fehér gombáinak megjelenését várják a hajnali égen ↑

A MEGKÖZELÍTHETETLEN HEGYOLDAL fölött egymásután ugranak ki a hősi vállalkozás önkéntesei. A könnyű szél lassan sodorja a kinyilt ernyőket: az időt szerencsésen választották meg! A partizánok még nem is sejtik: mi készül ellenük... ↓

HARCI ALAKZATBA FEJLŐDVE máris rohamra indulnak az ejtőernyős vadászok, Rybka főcsoportvezető irányításával. A völgyben hömpölygő ködben elkeveredik a tűzérség gránátjai robbanásának fehér felhője. Most ébrednek fel a bandák vezérei, de már késő...

A KIS FALUBAN FOLYIK EGY ÓRA MULVA A HARC, a lendületes roham elsőpri a partizánokat, akik egy darabig súlyos veszteségek mellett védekeznek még, de aztán megadják magukat. Csak Tito és az ifjú Churchill nincs sehol, — cserbenhagyták embereiket, mialatt azok folytatták a reménytelen harcot... →

HONVÉD HUMOR

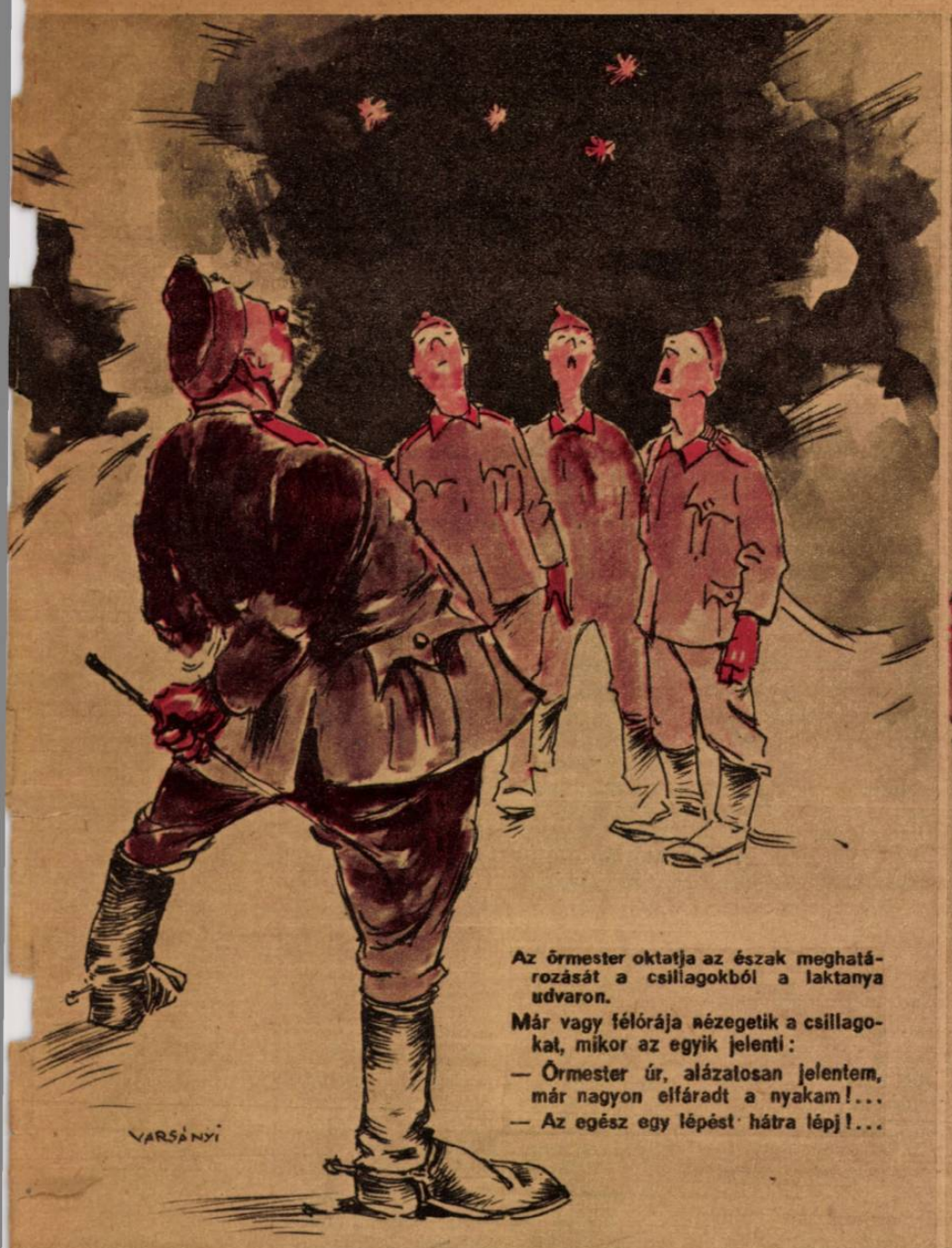

Az őrmester oktatja az észak meghatározását a csillagokból a laktanya udvaron.

Már vagy félórája nézegetik a csillagokat, mikor az egyik jelenti:

— Őrmester úr, alázatosan jelentem, már nagyon elfáradt a nyakam!...

— Az egész egy lépést hátra lépj!...

— Nesze, fiam, tíz pengő, idd le magad annak örömére, hogy te vagy a legnagyobb marha az országban...

— Te, hogy kerül hozzád az a liba?!...

— Alázatosan jelentem, nem tudta a jelhangot és elfogtam...

44 M. Zuhany
(Kizárólag tábori használatra)

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(98.)

— Gyenge vagy-e? — kérdezgette, de a lány csak mosolygott.

— Ugyan! Semmi bajom..!

A kedve tényleg jobb volt, mint valaha. Lopva nézegette s kereste rajta nyomait, emlékeit a multnak, de hála Istennek, ezek nem zavarták többé, vagy úgy el tudta őket palástolni, hogy még az ő szeme előtt is rejtve maradtak. Óvatos célzásokat tett a falura, ha kettesben maradtak, de Éva olyankor mindig gyermekkorukba kanyarodott vissza. Egyszerűen nem akarta tudomásul venni, hogy azóta is megfordult ott. Egyetlen egyszer történt, hogy ebédnél anyja felé fordult és élénken azt mondta:

— Vajjon azzal a szegény Marusjával mi történt?

Gondolatban tehát vissza-vissza tért a kastélyhoz és a tegnaphoz is, de a vihar már lecsitult benne.

Csak Ádám nem felejtette el Brandstein Judát s számlát nyitott szívében a zsidónak, kegyetlenül megterhelve. Ó, nagyon jól tudta, hogy azzal a néhány ütéssel, amit rámért, nem fizetett meg neki. Erkölcsi bántalomra az ilyenfajta ember nem igen reagál, anyagi kárt kell okozni neki, az sokkal érzékenyebben sujtja. De mikor jut ő oda, hogy a pénz fegyverével mérkőzzék vele, azt tudja szembe szegezni neki?

A fuvarosságból még senki se vált milliomossá, kivált, ha akkora tőkével kezdi, mint ő.

Brandstein úr, — ő igen . . . Hallotta, hogy a Svábhegyen villát építtet, óriási telken, valóságos palotát. Elment megnézni, kőművesek serege dolgozott rajta, s látta ott várakozni a tulajdonos nagy fekete autóját is az öreg fák alatt. Rajta tartotta a szemét, majdnem minden lépéséről tudott, karrierjét komor figyelemmel kísérte. Várta az alkalmat, hogy nekiugorhasson, de ez az alkalom nem jelentkezett mostanáig. Tudta, hogy feljár az Otthon-körbe, ott barátai fordultak meg: újságírók, s ő is addig keresett egy ismerőst, míg bevezették a füstös, nyugtalan levegővel teli termekbe. Néhányszor fel is ment, de egy alkalommal se látta. Kérdezősködött utána, s azt mondták: nagy összegekben szokott kártyázni, de nem a bakkasztalnál, hanem kommersz-játékot s mindig veszit. A partnerek változnak, majdnem minden alkalommal másokkal ül, de mintha válogatná az embereit, csak a bransból kerülnek ki. Olyankor aztán pár nap mulva rendszerint olvasni lehet valamit a nagystilű közgazdasági tekintélyről a lapokban. A megvesztegetésnek nagyon elegáns formáját gyakorolta, nem szerette a készpénz osztogatását, az ilyesmi mindig kétélű dolog, viszont gondja volt rá, hogy a szerencsés nyerő pontosan tudja: nem annyira Fortuna istenasszonynak köszönheti a milliókat, mint a partner „figyelmetlenségének."

Ezt Krausz Simitől tanulta, aki mestere volt szemében az előkelő pénzelőnek. Mecénást játszotta, művészekkel, újságírókkal, írókkal, színészekkel vette körül magát, hatalmas és drága lakomákat adott, virággal árasztotta el a hölgyeket, akik asztalánál ültek, s emlékül arany cigarettatárcákat osztogatott a mindig jól megválasztott alkalmakra. Isten tudja, mikép, de számon tartott minden születésnapot, jubileumot, olyanokat is, melyekről maga az érdekelt gyakran csak akkor tudott, midőn az ajándékot néhány hizelgő szó kíséretében megkapta.

— Az emberek érzékenyek, — szokta mondogatni, — kivált a gazdagokkal szemben. A nagyon gazdag embernek vigyáznia kell, nehogy megsértse azt, akinek kedveskedni akar . . .

Juda nem érezte annyira kimüveltnek magát, hogy követni merte volna mesterét, így folyamodott aztán a kártyához, mely szerencsésen egyesítette a nyilt vesztegetést azt ajándékozó előzékenységgel.

— Maga zseniális ember, — dicsérte a bankár, mikor egyszer nevetve vallotta be neki: mikép igyekszik tapasztalatlanságát kendőzni, — mindig a legegyszerűbb módszerhez nyúl. Látja, nekem az a bajom, hogy túlkomplikálom az életemet. Mit gondol, ha énnekem nem volna szenvedélyem a politikusokkal, művészekkel barátkoznom, s megelégednék ebből is a második garniturával, a vagyonom menynyivel lenne ma nagyobb? Ne is mondjon számokat, úgyse volna képes megközelítően se kitalálni! A magasrangú barátok kerülnek a legtöbbe . . . Egy minisztert nem lehet leültetni és alsózni vele, mint maga teszi, azzal nem lehet veszíteni százezer koronás alapon . . .

Juda hümmögött, de szívesen cserélt volna a kövér, göndörhajú bankárral. A stilust irigyelte tőle, a könnyedséget, ahogy a százmilliókat dobálta, semmit se törődve, hogy másnapra tán koldussá válhatik. Szédítő kamatra vett át kosztba pénzt, s még tőzsdézett is ügyfeleinek, akiket különösen le akart kenyerezni, s ezek a játékosok csodálatosképen soha nem vesztettek a börzén, az ő számukra úgyszólván semmi kockázat nem volt, a legvadabb kontreminből is idejében és nyereséggel másztak ki. Ezek persze fűnek-fának dicsérték a nagy Simit, szimatjáról legendák keringtek a városban, s ha egy-egy történet eljutott hozzá, csak mosolygott, titokzatosan. Ő tudta, hogy mennyit fizetett rá ezekre a bravuros játékokra, de a „feleknek" soha nem jutott eszükbe, hogy meg is nézzék számlájukat. Az udvarias levelet olvasták, hogy ennyi, meg ennyi nyereséggel zárult számukra az üzlet, a többi Krausz Simon dolga volt. . .

Ilyesmire Juda képtelen lett volna.

Még öccseivel is szűkmarkúan bánt, pedig azok már egészen beletanultak munkájukba és jó hasznukat vette. Különösen az idősebb fejlődött meglepően s néhány olyan ötlete is volt, amin Juda szép summát keresett. Nem tartotta szükségesnek közölni vele s még kevésbbé jutott eszébe részesedést ajánlani neki. A nyereséget, melyet az ő révén elért, úgy fogta fel, mint törlesztést a nem kicsiny összegre, melyet rájuk költött.

Esténként, ha együtt ültek vacsora után otthon, a nagy ebédlőben, csaknem úgy érezte magát, mint egy pátriárka. Abszolut tekintélyt tartott, a család fejének összes jogait gyakorolta, s azok ketten szótlanul vették tudomásul még zsarnokoskodásait is. A zsidó közösség és az évezredes szokások korlátlan tisztelete támadt fel bennük, Judát apjuk utodának fogadták el, s ha testi fenyítésben részesíti őket, akkor se lázadtak volna fel ellene. Megvárták, míg a tálból elsőnek vesz, tisztelettel szóltak hozzá, s véleményét áhítattal, ellentmondás nélkül hallgatták. Pedig igazán nem voltak már gyermekek, naponta kellett beretválkozniok, s a nevelő is eltűnt mellőlük, mióta megtanultak magyarul és viselkedésük is felszabadultabbá vált. Olykor Juda magával vitte társaságába egyiküket: szoktatta őket az emberekhez, akikkel majd dolguk lesz. Gondosan kitanította őket bizonyos dolgokra, melyek nélkülözhetetlenek, jellemezte azokat, akikkel összekerültek, használati utasítást adott nekik hozzájuk. Csaknem megható volt igyekezete, mely abból az emlékből táplálkozott, amit szívében kitörölhetetlenül őrzött a multról. Milyen jó lett volna, ha mellette is áll egy okos gyám és lépteire vigyáz! Menyi keserűségtől megkímélte volna az élet, s mennyi energiája marad meg hasznosabb dolgokra . . .

Ez a keserves tegnap elsülyedt a mult hullámaiban, s csak ilyenkor emlékezett már reá, ha öccseivel együtt volt, s az ő ügyetlenségeiket, tapasztalatlanságukat, tétova bizonytalanságukat látta az idegenek között. Nem ért rá foglalkozni azzal, ami háta mögé került, s nem is lett volna öröm ebben az emlékezésben. Egyetlen dolog volt, ami csodálatos világossággal égett benne: Marusja, a lenszőke hajú rutén leány. Éva arcát már alig tudta visszaidézni, pedig mennyivel forróbb és hevesebb volt ez a szerelem. Többször rohanta meg a vágy, hogy látnia kell a gyermeket, a fiút, akit mégis csak neki szült, s aki úgy hasonlított reá. Lelkiismeretfurdalásai voltak, valahányszor ránézett másik fiára. Mennyivel érdemel ez többet? Miért jut ennek az élet szépségeiből és javaiból minden? Hiszen úgy nevelte, mint egy hercegivadékot, kívánsága nem lehetett, amit ne teljesített volna, mielőtt kimondta. Azt akarta, hogy amit tőle megtagadott a sors gyermekkorában, megkapja. Ó, sokat jelent, ha valaki így nő fel: öntudatosan. . .

Mint például azok ketten. . . A Gyéressy Ádám gyermekei, akik a szegénységben is fölébe tudtak nőni. Vajjon, mi történt Évával? Él még? Mikor utoljára látta, csaknem megsajnálta, oly szánalmas volt a szine... Tudakozódhatott volna utána, de nem tette, bár ha sejti: mi történik a kis Szentkirályi-utcai lakásban, bizonyára semmi költséget nem sajnál a pontos információkért. Éva ágynak dőlt és rohamosan romlott az állapota. Arca átlátszóvá változott, csak közepén tüzelt pirosan a láz. Köhögött is, különösen éjszaka, de takarója alá húzódott olyankor, hogy anyja és Ádám ne hallják, nem akarta őket betegségével nyugtalanítani. Legszívesebben eltűnt volna, mint a füst, ha kinyitják előtte az ablakot. Csak gondot és fájdalmat okozott eddig életével mindkettőjüknek, s önmagának is.

— Jól vagyok, — mondta erőszakolt mosollyal, ha kérdezték, — igazán jól vagyok. . .

Ádám biztatta, hogy hamarosan jobban lesz, mert elviszi valahová a hegyek közé, s ott majd összeszedi magát.

— Igen... — bólogatott örömtelenül, — ez jó lesz, de félek, hogy sok pénzedbe kerülök.

— Nem szabad így beszélned! — korholta. — Az egészséged mindennél többet ér nekem.

Anyjuk siránkozott, s fájdalmával elvonult a konyhába, ahol a kis cselédnek panaszolta el keservét. Most kezdett volna életük valahogy emberivé válni, ha messze is volt attól, amihez hozzászoktak valaha. Már nem volt probléma egy színházjegy, s olykor Ádám elvitte őket vacsorázni is, zenés helyre, míg Éva állapota nem rosszabbodott. Ettől fogva ő maga se ment sehová, estéit otthon töltötte, a lány ágya mellett. Ültek anyjával és igyekeztek vidám dolgokról beszélni előtte. Nem volt könnyű dolog... Az egész napi hajsza, a gondokkal, az üzlettel való foglalkozás után egy beteget szórakoztatni fárasztó vállalkozás. Valóságos kaszinóvá változott a szoba sarka, ahol Éva ágya állott. Ujságok, képes lapok, könyvek tornyosultak a kis asztalon és Ádám felolvasott, ha már mondanivalója elfogyott.

— Milyen jó és erős vagy . . . — sírt fel párnái között, — nem is érdemlem meg, annyira jó vagy hozzám...

— Megint csacsiságokat beszélsz!

Mindketten tudták: miről van szó s Ádám valóban őszintén mondta, amit mondott. Megbocsátott

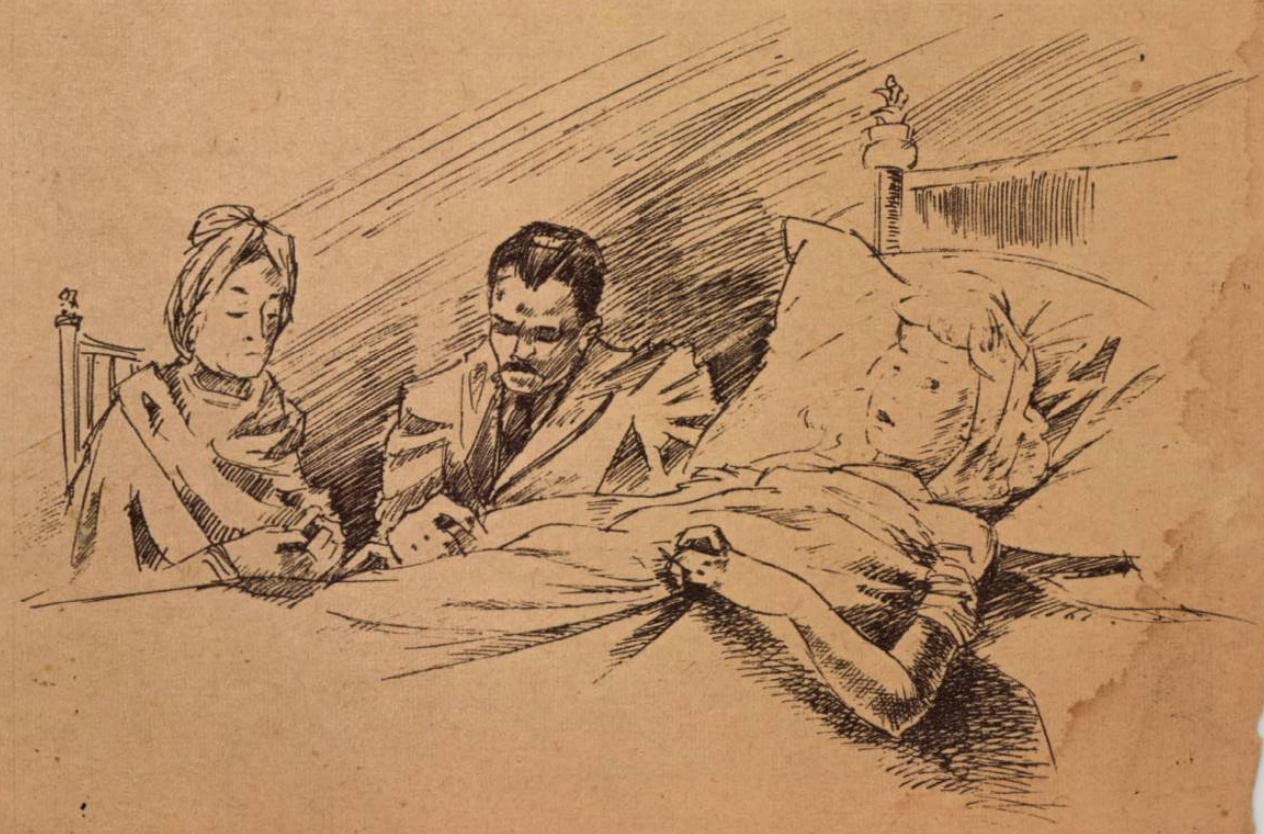

a szerencsétlen gyermeknek, s tettét úgy fogta fel, mint keserű áldozatot, önmaga és anyjuk életéért. Milyen állapotban találja őket itthon, ha nem élnek a faluban, míg ő odavolt az idegenben? Talán egyikük se érte volna meg azt a napot.

Sokszor megjelent előtte huga képe, e szenvedő, átszellemült arc, munka közben is. Most, hogy az irodában ült, maga elé bámulva, szinte úgy tűnt neki: előtte áll s csak kezét kell utána kinyujtani, hogy megfoghassa sovány, áttetsző ujjait.

Kopogtak s összerezzenve fordult az ajtó felé. János barátja, Kun István lépett be. Már legalább tizedszer kereste fel, s órákig magyarázta neki, hogy ez az egész fuvarozási vállalat szegényes dolog, valami mást kéne kezdeni. Beszélt is valami homályos és titokzatos tervről, amelyet amerikai méretekben akart megvalósítani, — csak éppen a pénz hiányzott mindmáig hozzá. János azt állította, hogy nem fantaszta s valóban érdemes volna összeállni vele, de Ádám húzódott a dologtól. A lovak, szekerek valóban nem jelentettek milliós kilátásokat a jövőre, de biztos egzisztencia voltak. Ha egyedül van a világban, tán habozás nélkül odaadja utolsó fillérét is, így azonban mindig anyjára és hugára kellett gondolnia. Nem, nem akarja, hogy még egyszer rájuk nézzen a nyomorúság hideg szeme.

— Szervusz... — köszöntötte vendégét. — Isten hozott.

— S ördög vigye, ugye? De minél hamarább? Látom az arcodon, hogy nem örülsz nekem valami viharosan...

— Ugyan!

— Ne tagadd. Ezért szeretlek, mert olyan őszinte vagy, akár egy csecsemő. Nem szeretsz te engem látni egyáltalán s legszívesebben kiutasítanál, ha a jólneveltséged meg nem akadályozna ilyesmi[illegible] a gondolatában is.

[illegible]solygott.

— No, jó. Nem vitatkozom... Meg is ölnélek, ha nem félnék, hogy becsuknak miattad.

— Kár volna pedig értem... A magyar közgazdasági élet sokat veszítene velem...

Kicsit gunyos modorban beszélt magáról, de egy-egy hangsulyán érezni lehetett, hogy az ilyesmit nagyon is komolyan gondolja.

Széket húzott az asztal elé és letelepedett.

— Ma nem szabadulsz meg tőlem könnyűszerrel, — kezdte. — Elhatároztam, hogy eddig ki nem megyek innét, míg meg nem győzlek, le nem terrorizállak. Én ma innen egy szerződéssel akarok távozni, vagy egy kézfogással, mondjuk, mert a szerződéshez ügyvéd kell.

— [illegible]lyen elszánt vagy?

— Igen. Megtaláltam azt a helyiséget, ahol gyá[illegible]nk alapjait megvetjük.

— Csak ez hiányzott? A helyiség?

Ádámot most mulattatta Kun István. Nagyon [illegible]tos volt magában, hiszen már azt is kitervezte, [illegible] miként bővítheti a vállalatot. Most akar ez [illegible]t annyiszor visszautasított tervével előjönni? [illegible] csontos, szögletes arcát, mely egy aszkéta [illegible]tesére hasonlított inkább, mint üzletemberére. [illegible]tában égő szemek lobogtak a széles, boltozatos [illegible]nlok alatt, s ha beszélt, pofacsontján erősen [illegible]zült a bőr. Kurta, parancsoló gesztusai voltak, [illegible] aláhuzták szavait, nyomatékot adtak mindig[illegible]ek, sokkal inkább, mint hangsulya.

[illegible] székben úgy ült, előrehajolva, mintha mindig [illegible]a készülne.

— Ne szólj közbe, — intett Ádám felé, — most [illegible] beszélek. Hallgass végig, s ha most is azt mon[illegible]d, amit eddig, sorsodra hagylak, nem érdemled [illegible]g, hogy milliomos váljék belőled.

— Tényleg?

— Tényleg. Fogadást csak azért nem ajánlok, mert úriember olyasmire, amit bizonyosan tud, nem fogadhat.

Öklét az asztalra tette, talán azért, hogy önkénytelen mozdulataival a keze ne vonja a figyelmet szavairól.

— Majdnem kiváncsivá teszel...

— Szándékomban is van.

— Hát mondjad csak...

Megadta magát, hátradőlt a székben, cigarettára [illegible]ujtott és [illegible]hozzákészült, hogy órákig hallgasson. [illegible]m értett [illegible]előle sokat máskor se, most pedig bi[illegible]e, hogy ez a kedves, de bolond ember [illegible]ki szabadelőadást tart majd.

[illegible]előtt a rozoga házról beszélt, amit itt, [illegible]t s ami az elképzelhető legjobb megszámukra. A bér alacsony, s nem kell [illegible]ak tudnia, mi folyik majd falai között. [illegible]zre szinte csak azért lesz szükség, hogy [illegible] megvegyék. A többi már megy majd [illegible]végzi a laboratoriumi munkát, s felnéhány embert, akit be lehet tanítani [illegible]lesznek a művezetők... Kissé elkalan[illegible]stette Ádám elé, hogy milyen szép is [illegible]ott állnak a kis üzem kapujában és bú[illegible]ka végeztével az emberektől. Igazgató [illegible]nják őket, s becsületük, nevük lesz nem[illegible]on, de külföldön is.

— No, helyben vagyunk már, — mosolygott magában Ádám. — Mindig így szokta kezdeni, hol derűs optimizmussal, hol — a legmélyebb csüggedés napjaiban, — egy elpusztíthatatlan és kimeríthetetlen reménykedéssel. A világhírt igérgette léptennyomon.

— Szóval, a ház megvan, alaposan körülnéztem, lehet egy nagy műhelyt, egy laboratoriumot és irodát, meg egy raktárt elhelyezni benne. Az utcai szoba, — egy van csak, — lenne a te igazgatói rezidenciád.

— Jól van, főmérnök úr.

A vékony, de energikus ujjak türelmetlenül intettek:

— Igazgató-főmérnök! Soha nem tudod megjegyezni? És laboráns, meg kifutó egyelőre.

Elkomolyodott, s közelhajolt Ádámhoz.

— Idehallgass!! Meg kell csinálnunk! Magunknak kell megcsinálnunk! Miért keressen más rajta? Adnának nekem pénzt, csak egy lépést kéne tennem érte... Zsidó pénzt, amennyit akarok. Megvennék a találmányomat, mert ők érzik, hogy csakugyan milliók vannak benne. Nem érted, ember? A filléreinkből és a tudásunkból ők éltek eddig. Kihasználták, hogy szegények vagyunk és dolgoztattak, mint a vak Sámsont a filiszteusok. Még egyszer elmondom, miről van szó...

Ádám nem sokat értett az egészből, hiszen ahhoz szakműveltség kellett volna. Sehogy se tudta megérteni, hogy ugyanaz az orvosság tízféle betegségre is jó lehet és mindegyiket jobban meggyógyítja, mint az eddigi bonyolult receptekre készülők. Hallgatta a sulfamid-sor csodálatos képleteit s hümmögött.

— A padlópasztából is vagyont gyüjtünk, — csapott az asztalra. — Csak tíz cselédet tudjunk rávenni, hogy vásároljon belőle, s csak egyszer tudjuk hirdetni, nyert ügyünk van...

Ez a padlópaszta is vesszőparipája volt. Ádám apróra ismerte már tervét vele. Lelkesen tudott beszélni arról, hogy majd minden vásárlónak ajándékoznak az első időben egy babaszappant is, hadd szokják meg az ő portékájukat. Öt perc mulva már milliós forgalmat bonyolított le, ha az álmodozásba belelovalta magát. Ez a paszta képzeletében a világ legtökéletesebb gyártmánya volt, csak nem olyan már, hogy magától fényesíti ki a parkettet.

Ádám mosolygott.

— Ne nevess, az Istenért, ne nevess! Ez komoly dolog. Én azt hittem, hogy te tényleg igazi üzletember vagy, de látom, tévedtem. És tévedett János is, aki rólad úgy áradozik. Nincs érzéked, se fantáziád.

— Jó, nem nevetek többé, csak beszélj.

Kun ismét belefogott. Most már terveket vett elő zsebéből, kalkulációkat, gyártási előírásokat. Pontosan megmondta, mennyi tőkére lesz szükségük az üzem megindításához, tartaléknak, amíg az üzlet menni fog, amíg bevezetik a piacon az új cikket, s tartani kell a műhelyt, fizetni a reklámot. Olyan szenvedélyesen érvelt, s annyi meggyőző erővel, hogy Ádám lassan habozni kezdett s mikor elváltak, abban egyeztek, hogy megnézi ő is a házat s talán belemegy a vállalkozásba.

Néhány nap mulva csakugyan áruba bocsátotta a kocsikat, s hűséges erős lovakat, melyeket annyira megszeretett. A kocsisok komor arccal vették tudomásul, hogy új gazdájuk lesz, de Ádám megnyugtatta őket, hogy mihelyt az új vállalkozásnál emberekre lesz szükség, csak őket veszi fel.

Gondterhelt volt, s éjszakánként alig hunyta le a szemét. Mi lesz, — tünődött, ha a számítások nem válnak be, s minden pénze odavész? Az utcára kerülnek megint, hiszen legfeljebb zsákhordónak szegődhetik be valahová, annyira reménytelen az élet.

— Fel a fejjel, ne csüggedj! — biztatta Kun, aki egyszerre megtalálta magát. Százfelé szaladgált, lobogott a lelkesedéstől, reményektől s ha Ádám vele volt, őt is magával tudta ragadni.

Egyelőre nem sok dolga volt, inkább csak ténfergett a nagy, kongó házban, mely lassan kezdett

megtelni mindenféle szerszámmal, edénnyel. [illegible]tak egy ócska villanymotort, amelyet alkalm[illegible] vásárolt, de oly ilyesztő állapotban volt, hog[illegible] szörnyedve nézett rá.

— Mit akarsz ezzel az ócskavassal? Az Istenért, hiszen ezt el nem indítod soha!

— Én nem, de majd akad orvosa, — legyintett.

Egy kollégája, az egytemi évek nyomorgásában társa, aki gépészmérnök lett, olajos overallban másfél napot izzadott a szétszedett gép mellett, de mikor körülállták a megjavított masinát, s maga Kun is szorongó arccal kerülte Ádám tekintetét, zümmögve elindult.

— Edison vagy, öregem! — ölelgette a gépészt, aki szerényen mosolygott.

— No, látod! Igy kell berendezkedni... Ezt a vacakot annyiért vettem, hogy szégyelném az összeget kimondani. S jár. Majdnem új most.

— Hát újnak éppen nem lehet mondani, de pár évig még használható most már — terelte vissza a valóságok világába Kunt a gépész.

— Mindegy! Két év mulva óriási kazánjaim lesznek, vagy ötezer lóerős motorjaink! Igaz, Ádám?

A harmadik hét végén hozzáfogtak a csodálatos parkettpaszta gyártásához. Az egész ház megtelt súlyos, édeskés szaggal, Kun fehér köppenyben, izgatottan járt-kelt a gőzölgő üstök körül s a laboratórium ajtaját magára zárva, órákig dolgozott egyedül, mintha attól félt volna, hogy valaki meglesi titkát és elrabolja a világraszóló találmányt. Ádám nyugtalanul várakozott vagy társa utasítására szellemes reklámszövegek fogalmazásán törte a fejét. Később egy nagy hajú művész is érkezett, plakáttervekkel. Majdnem szívességből dolgozott, szintén régi barátja Kunnak. Kiteregette az óriás árkusokat, melyek a Luna-paszta kiválóságát hirdették. Igy keresztelte el ugyanis Kun a csodálatos gyártmányt. Üres dobozokat hoztak, s azokra éjszakánként maguk ragasztották a cimkét. Most már nem igen ér rá töprengeni s éjszaka is jól aludt, mert fáradtra dolgozta magát. Egész nap meg nem álltak s az ő munkája még csak most következett igazán. Végiglevelezte az összes nagyobb üzleteket, ajánlotta nekik az árut, majd a Lipótvárosban egy felfogadott munkanélkülivel mintadobozokat hordattak szét, s ingyen osztogatták a Lunát.

(Folytatjuk.)

[illegible]YAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC lószerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 20 P, félévre 10 P, negyedévre 5 P. Egyes szám ára 40 fillér. Cseknszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. mélynyomó-körforgógépein. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

FESZÜLT PILLANAT..

A tapadó aknával ugrásra kész a rohamcsapat parancsnoka s mikor az angol páncélos fegyvereinek holtterébe kerül, vakmerő lendülettel támad... Az akna „ráragad" a harckocsira s egy perc multva darabokra szaggatja páncélját